

İMAN ESASLARI

HZ. İSA (ALEYHİSSELÂM)

Kudüs'ten İhrama'ya

BERKA ARYUZ

KUDÜS'TEN
YÜKSELEN NUR
Hz. İSA
Berka AKYÜZ

HZ. İSA
(ALEYHİSSELÂM)

Kudüs'ten Yükselen Nur

BERKA AKYÜZ

KUDÜS'TEN YÜKSELEN NUR HZ. İSA

Copyright © Rehber Yayınları, 2006

Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Dr. Muharrem YILDIZ

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

Şaban KALYONCU

Sayfa Düzeni

Bekir YILDIZ

ISBN

975-6096-49-7

Yayın Numarası

50

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96

Ağustos 2006

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Alayköşkü Cad. No: 12 Çağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Rehber Yayınları

Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5

34676 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.rehber yayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
------------	---

BİRİNCİ BÖLÜM HAZRETİ MERYEM

İffetli Meryem	13
Büyük mabeddeki azîze Meryem.....	19
Meryem sana emanet.....	23
Hazreti Zekeriya'ya rabb'inden gelen müjde	27
Hazreti Meryem'e gelen mesajlar.....	31

İKİNCİ BÖLÜM HAZRETİ İSA ALEYHİSSELAM

Meryem oğlu İsa.....	37
Mucize çocuk.....	43
Seçilmiş insan.....	51
Hazreti İsa'nın mucizeleri.....	57
Hazreti Nuh'un oğlu Sâm'ın dirilişi.....	63
Hastalara şifa vermesi.....	65
Gökten inen sofrası.....	67
Bu gidiş nereye?.....	71
Bütün tuzakları boşa çıkaran ilâhî plân.....	73
Yahuda'nın ihaneti.....	77
Hz. İsa'nın müjdesi: Âlemin reisi geliyor	81

İsevîlik Hristiyanlıktan farklı mı?.....	83
Gerçek İncil nerede? İncil'e ne oldu?.....	87
Yeryüzüne tekrar inecek olan Hz. İsa'mı? İsevîlik mi?.....	89
Hazreti İsa Mesîh'in hikmetli sözlerinden bazıları.....	91

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MERAK EDİLEN BAZI SORU VE CEVAPLAR

Sonsöz.....	95
Şahs-ı manevî.....	103
Bir hatıra.....	105
Asliyet-zılliyet.....	106
Mehdîlik-Muhammedîlik.....	107
Son notlar.....	109
Kaynaklar.....	119

ÖNSÖZ

Dinde kardeşlerimiz olan Müslümanlara

Yaradılıştta eşitlerimiz olan Gayrimüslimlere...

Hazreti Ali'nin bu sözünü okuduğumda hiç tereddüt etmeden kesinlikle bu kitaba uygun olduğunu düşündüm. Çünkü mesele o kadar geniş bir kitleyi ilgilendiriyordu ki; hitaptaki ifadenin nezaketiyle, verilen mesajın isabeti birleşince ancak böyle güzel bir sesleniş olabilirdi.

Hazreti İsa'nın hayatı hem dünyaya gelişi, hem de dünyadan ayrılışı itibarıyla üç büyük dinde çok önemli bir yer tutmuş. Asırlar boyu tartışılmış, farklı yorumlar getirilmiş, akıllarda bazı soru işaretleri kalmış. Birileri suçlanmış, birileri ilâhlaştırmış, birileri de ne yazık ki bu konuyu kulaktan dolma bilgilerle dinlemiş. Bu kitapsa menşei (kaynağı) itibarıyla dinleri birbirinden farklı görmeyen bir pencereden bakarak, Kur'an'ın ışığında akıllardaki karanlık noktaları aydınlatır, unutulanları hatırlatır, bilinmeyenleri bildirir ümidiyle yazıldı.

Kitapta geçen ayetlerin tam metnini son notlar olarak kitabımızın son kısmına okuyucuya faydalı olur düşüncesiyle aldık. Dipnotlardan ayrılması için farklı surelerde geçen her bir ayete sıra numarası verdik. Okuyucu gerektiğinde ilgili ayete müracaat edebilsin diye.

Habeşistan'a göç etmek için bir grup sahabe Necaşi'nin huzurunda idiler. Başlarında Allah Rasûlü (sallâhu aleyhi ve sellem)'in amcaoğlu Cafer b. Ebi Talib vardı. Bu soylu insan Hazreti Ali'nin de (radiyallâhu anh) büyük kardeşi idi. Necaşi önce müşriklerin Müslümanlar aleyhine yaptıkları konuşmaları, daha doğrusu iftira ve kışkırtmaları dinledi. Fakat kendisine sığınan Müslümanlar hakkında onları dinlemeden hükme varamayacağını söyledi.

Necaşi sordu, Cafer cevapladı...

"Necaşi kendinden geçmiş onu dinliyordu. Hazreti İsa ve Hazreti Meryem hakkındaki kanaatlerini sordu. Cafer (radiyallâhu anh), huşû içinde ona Meryem sûresinin ilk ayetlerini okudu. Ayette anlatılanlar Necaşi'nin bam teline dokunmuştu. Hıçkırıklarını tutamamış, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Sonunda eğildi ve yerden ince, gözle görülemeyecek kadar küçük bir çöp aldı ve tarihe; "dur, beni dinle" diyecek çaptaki şu sözleri söyledi: "Allah'a yemin ederim ki, sizin peygamberinize nazil olanlarla, Hazreti İsa'ya nazil olanlar arasında şu çöp kadar bile fark yoktur!..."

Evet, fark yoktu. Çünkü bütün peygamberlere gelen vahiyler aynı kaynaktan fıskırıp geliyordu." (M. Fethullah Gülen, İrşad Ekseni, s.58)

Otuz üç yıllık kısa bir ömrü, aslından sapmadan fakat dolu dolu anlatmak gerçekten zordu. Tarihî seyri içinde, bazı kaynaklarda geçen, bazıları da kaynaklarda bulunmayan fakat aslına

da zarar vermeyen kurgular yapıldı, senaryolar kuruldu, değerli büyüklere danışıldı. Kitabın gidişatını etkilememek için ayetler bazen birebir aynı tercümeleriyle değil de, yazının anlatım bütünlüğüne göre ufak değişikliklerle verildi.

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Yayınlarından olan **Küresel Barışa** Doğru isimli kitapta, bir Katolik din adamının, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Fasıldan Fasıla" kitabından alınmış aşağıdaki satırları fotokopiyle çoğaltarak, Müslüman dostlarına dağıttığını okudum.

"...Herkes kelime-i tevhidi esas olarak çevresine bakışını yeniden gözden geçirmeli ve ıslah etmelidir. Hatta kelime-i tevhidin ikinci bölümünü, yani 'Muhammed Allah'ın rasülüdür' kısmını söylemeksizin ilk kısmını ikrar eden kimselere rahmet ve merhamet bakışıyla bakmalıdır. Zira hadislere göre, kıyamet günü Allah'ın rahmeti öyle bir tecelli edecek ki şeytan bile umuda kapılacak ve bu rahmetten istifade edip edemeyeceğini merak edecek. Böylesine âlicenap bir merhamet karşısında, bizim cimrilik etmemiz tasavvur edilemez. Hem sonra bunun bizimle alâkası ne? Hükümrânlık O'nun, hazine O'nun, hepsi O'nun kulları... Öyleyse haddi aşmaktan sakınmalıdır." diyordu.

Aynen yukarıdaki örnekte olduğu gibi inşallah bu eser de dinler arası diyaloga bir katkıda bulunur. Samimiyetle ve hizmet düşüncesiyle yazılan bu kitaptan istifade edilmesi dileğiyle...

Berka Akyüz

BİRİNCİ BÖLÜM
HAZRETİ MERYEM

Kudüs'te bir kız doğacaktı...

Kudüs'te bereket olacaktı...

Kudüs'e nur yağacaktı...

İFFETLİ MERYEM

“Bir de İmran’ın kızı Meryem’i misal getirir. Meryem iffet ve namusunu korudu biz ona ruhumuzdan üfledik. O da Rabbinin kelimelerini ve kitaplarını tasdik etti ve gönülden itaat edenlerden oldu.”

Tahrir, 66/12

Bir zamanlar Roma hâkimiyeti altında bulunan Filistin ve Filistin’de kutsal bir yer, Kudüs... Kendi hâllerinde yaşayan soylu ve asil bir aile... Allah’ın, bir soy olarak seçip âlemlere üstün kıldığı ailelerden bir aile... (1,2) İmran ailesi...

İmran, Fakûr isminde bir tüccarın kızı olan Hanne ile evlenmişti. Bu evlilik uzun yıllar devam etmiş fakat çocukları olmamıştı. Zaman geçtikçe Hanne’nin içindeki evlât özlemi biraz daha büyüyordu.

Rabbine gece- gündüz evlât nasip etmesi için yalvaran Hanne bir gün çalı-çırpı toplamak için ormana gitti. Yorulduğunda bir

ağacın dibinde oturup dinlenirken gözüne bir kuş yuvası ilişti. Anne güvercin, getirdiği yiyecekleri şefkatle yavrusunun ağzına koyuyor, onu besliyordu. Bu manzara karşısında duygulanan Hanne, ellerini kaldırarak büyük bir heyecan içerisinde, ona bir çocuk vermesi için Allah'a dua etti.

Çok geçmeden ağzı dualı Hanne hâmile kaldı. Allah katında kabul edilen bu yakarış İmran ailesini çok sevindirdi. Allah (celle celâluhû) kendi sözlerini ve kitaplarını tasdik eden Meryem'î bu temiz aileye hediye edecek, ömür boyu iffetini koruduğundan dolayı da onu insanlara örnek gösterecekti. (3)

O zamanlar İsrail oğullarından bazıları erkek evlâtlarını Beyt-i Makdis'e (Mescid-i Aksa'ya) adıyorlardı. Bu mabet Hazreti Dâvud zamanında yapılmaya başlanmış fakat tamamlanamamıştı. Hazreti Dâvud'un oğlu olan, tüm hayvanların dilini ve mantığını anlama kabiliyetiyle donatılan peygamber Hazreti Süleyman, babasının bitiremediği bu mabedi bitirmiş ve ibadete açmıştı. Bu yüzden İsrail oğulları buraya "Süleyman Mabedi" de diyorlardı.

Mabede adanılan erkek çocuklar 5-6 yaşlarında iken Tevrat'ı öğrenmeleri ve mabede hizmet etmeleri için hahamlara (Yahudi din adamlarına) teslim ediliyorlardı. Ergenlik çağına girdikten sonra isterlerse buradan ayrılabilirlerdi.

Kendisinin hâmile kaldığını anlayan Hanne de, bebeği doğmadan onu Kudüs'teki kutsal mâbede adamayı düşündü. Bu düşüncesini:

– Rabbim! Karnımdaki çocuğu mabet hizmetçisi olarak sadece sana adadım. Adağımı kabul buyur. Şüphesiz isteğimi hakkıyla işiten ve bilen sensin, (4) diye dile getirdi.

Güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Hanne, İmran'ı beklemek için dışarı çıktı. Bu müjdeyi onu ilk gördüğü anda veremiydi.

Oturduğu taşın üzerinden kalkarak İmran'ın geleceği yöne doğru bir iki adım attı. Sabırsızlanıyordu. Kolay değildi. Yıllarca bir çocuğun hayalini kurarak yaşamışlardı. Dualarının kabul olduğunu duyunca İmran kim bilir ne kadar sevinecekti?

Nihayet İmran güneşin kızıl ışıklarıyla beraber ağaçların arasında belirdi. Hanne'nin kalbi duracak gibiydi. İmran'ın eve ulaşmasını beklemeden ona doğru yürümeye başladı. Hanne'nin heyecanlı hâlini fark eden İmran telâşının sebebini sordu karısına. Hanne bir bebek beklediğini söyleyince, İmran birkaç kez "Emin misin?" diye tekrarladi ve defalarca evet cevabını aldı.

İmran'ın yüzündeki derin tebessüm, Hanne'nin bebeği mabede adadığını duyunca belirsizleşti. Bu fikre karşı çıktı. Tamam, kendisi de Süleyman mabedinde uzun yıllar hizmet etmişti. Ancak doğacak çocuklarının kız mı, erkek mi olduğu belli değildi. Mabede adanabilmesi için çocuğun erkek olması gerekliydi.

Aradan çok zaman geçmemişti ki; İmran, çocuğunun doğduğunu göremeden vefat etti. Babasının ölümünden birkaç ay sonra Meryem dünyaya geldi. Hanne küçük kızını kucağına alarak:

– Rabbim, ben onu kız doğurdum. Oysa erkek, kız gibi değildir. O'na Meryem adını verdim. Kovulmuş şeytana karşı onu ve onun soyundan gelecek olanı Sen'in korumanı diliyorum, diye dua etti. (5)

Herkesin gönlünde olanı bilen Yüce Allah bu samimi dua ve dileği kabul etti. Cenab-ı Hakın izniyle Meryem nadide bir çiçek gibi yetişecekti. (6)

Meryem'in doğumuyla beraber şehirde büyük bir bolluk ve bereket başlamıştı. O yıl hayvanların birçoğu ikiz yavrulanmıştı. İnsanlar arasında bu durumun Meryem'le gelen bir bereket olduğu konuşuluyordu.

Meryem, teyzesinin kocası Hazreti Zekeriya'nın evinde büyümüştü. Meryem'e babalık yaptığı için Meryem ona büyükbaba diyordu.

Geçimini marangozluktan kazanan Hazreti Zekeriya aynı zamanda Beyt-i Makdis'de görevli din adamlarındandı. Mabetten alması gereken maaşı kabul etmiyordu. Fakirlere, sahipsizlere barınacakları evler yapmak Hazreti Zekeriya'yı çok mutlu ediyordu.

Mabetteki din adamları (iki-üç kişi hariç) Hazreti Zekeriya'nın peygamberliğini kabul etmiyorlardı. Çekememezlik ve kibir, benliklerini öylesine kaplamıştı ki, kabul edecekleri şeyin altında menfaatleri yoksa onu yok sayıyorlardı. Halkı da kendi fikirleriyle etkiledikleri için, Zekeriya (aleyhisselâm) yalnız sayılırdı.

Tevrat'ın emirlerini insanlara anlatan fakat kendileri işlerine gelen hükümleri tatbik eden bazı hahamları, Zekeriya (aleyhisselâm) devamlı uyarıyordu. Bu durum da, onları çok rahatsız ediyordu. O'nun (aleyhisselâm)'ın sadece söylediklerinden değil, varlığından bile huzursuz oluyorlardı.

Hazreti Zekeriya'nın hiç çocuğu olmamıştı. İsrail oğulları çocuğunun olmamasını da büyük bir eksiklik olarak görüyorlardı. Hiç çekinmeden:

- Hem peygambersin, hem de bir oğlun bile yok. Senin soyun tükendi, diyerek onu alaya alıyorlardı.

Aradan yıllar geçti. Küçük Meryem'in Hazreti Süleyman Mabedine verilme zamanı yaklaşmıştı. Fakat bir problem vardı. O zamana kadar hiçbir kızın, adanmış çocuk olarak bu mabede girmesi söz konusu olmamıştı. Bu durum putperest Romalıların hâkimiyeti altında bulunan Kudüs'ü karıştırmıştı. Din adamları, bu küçük kızın mukaddesliğiyle ilgili halk arasında konuşulardan

rahatsız oluyorlardı. Gerçekten bu kızda böyle manevî bir yücelik varsa itibarlarının ve haysiyetlerinin zedeleneyeceğini düşünüyorlardı. Meryem'i Mabede kabul ettikleri takdirde Hazreti Zekeriya'nın peygamberliğini de bir bakıma kabul etmiş sayılacaklardı.

Hahamlar, bu tartışmanın bir sonuca bağlanması için Vali Herot'un karşısına çıkıp ateşli bir şekilde endişelerini anlattılar. Kendi tahtını kaybetmemek konusunda etrafındaki insanlara bir paranoyak gibi davranan Vali, çözüm olarak:

- Madem bu kızdan bu kadar korkuyorsunuz, öyleyse onu mabede alıp kendi kontrolünüzde tutmanız daha doğru olmaz mı? dedi.

Bu kendi işine de gelirdi. Halkın kendinden başka kimsenin etkisinde kalmasını istemezdi. O an için değil ama ileride bu kız bir tehlike olabilirdi.

Bu fikir hahamlara da oldukça makul gelmişti. Ve o gün Meryem'i mabede almaya karar verdiler.

BÜYÜK MABEDDEKİ AZİZE MERYEM

Meryem artık Mabedde idi...

Anne ile kızın ayrılması çok zor olmuştu. Hazreti Zekeriya küçük Meryem'e kendi elleriyle mabette ayrı bir oda yapmıştı. Bu küçük oda Meryem'in eviydi artık.

Hazreti Meryem'i ilk günden itibaren, minik kalbinin zor kaldıracağı imtihanlar, kendinden büyük hadiseler bekliyordu.

Mabette tartışılan ilk konu, Meryem'in yetiştirilmesi ve terbiyesiyle kimin ilgileneceğiydi. Meryem'le akrabalık bağları da bulunan bazı din adamları kendi içlerinde birbirlerine düşmüşlerdi. Şahsî çıkarları ve nüfuzları için onun manevî yüceliklerini kullanabilirlerdi. Az bir zaman önce Meryem'i mabede sokmak istemeyen hahamlar birdenbire onu paylaşamaz olmuşlardı.

Hazreti Zekeriya haklı olarak vesayetin kendine verilmesini istedi. Hahamlar, Hz. Zekeriya'ya:

- Sen ne kadar onun akrabası isen, biz de onun uzaktan akrabalarıyız, diye bir gerekçe öne sürdüler.

Hazreti Zekeriya onlara şu soruyu sordu:

- Benim, Meryem'in vasisi olmaya hepinizden fazla hakkım yok mu? dedi.

Hahamlar:

- Ne sebeple, dediler.

Hazreti Zekeriya da:

- Meryem'i annesi, bana teslim etti. Onu ben büyüttüm. Evi-mizin gülüne bundan sonra da bırakın ben bakayım. Meryem diğer çocuklar gibi değildir, çok hassastır. Onun dilinden ben an-larım. Şimdi Allah aşkına söyleyin! Meryem size mi, yoksa bana mı daha yakındır? Keşke babası İmran yaşasaydı da, bu hâllere düşmeseydik, dedi.

Küçük Meryem'e bakma şerefini kimseye kaptırmak isteme-yen din adamları arasında münakaşa uzayıp gitti. En son ortaya atılan teklif şu oldu:

- Tevrat'ı yazdığımız kalemlerimizi, üzerlerini işaretleyerek nehre atalım. Kimin kalemi su üstünde kalırsa Meryem'i o yetiştirsin.

Hep gözleriyle gördüklerine inanmak isteyen, bir mucize bekleyen bu insanlar, Allah'ı hakem yaparak kalemlerini suya bıraktılar. Hazreti Zekeriya'nın kalemi hariç diğerlerinin kalemleri suya battı. İleride bir peygamber annesi olacak küçük kızın vesayetini, Allah yine bir peygambere vermişti.

Meryem'in zor günleri başlamıştı. Küçük bir çocuğun taşıyamayacağı ağırlıktaki testilerle su taşıyor, getir-götür işleriyle narin bedeni çok hırpalanıyordu. Hiç bıkmadan, her gün sapı boyun-dan uzun bir süpürgeyle mabedin avlusunu süpürüyordu. Minik elleri nasır tutmuştu.

Mabede geldiği ilk gün, ona sayılan kurallar arasında mukaddes odaya değil girmesi, yaklaşması bile yasaklanmıştı. Çünkü bu oda da özel bir sandık vardı. Bu sandığın içinde de, Hazreti Musa'ya Allah tarafından levhalara yazılı olarak gönderilen Tevrat saklanıyordu. Diğer kutsal kitaplar melek aracılığı ile peygamberlere yazdırılmışken, İsrail oğulları'na acaba hangi hikmete binan yazılı olarak indirilmişti... Ve neden en fazla peygamber bu kavme gönderilmişti.

MERYEM SANA EMANET

Hazreti Zekeriya o gün mabede gitmeliydi. Bu ziyaret diğerlerinden farklıydı. Meryem'le konuşacaktı ama olanları nasıl anlatacaktı? Bir taraftan bunları düşünüyor, bir taraftan da dua ediyor "Allah'ım Meryem'ime kuvvet ver" diyordu.

Mabede gelmişti... İçeri girdi... Avluda gözleri Meryem'i aradı... Meryem görünmüyordu. Odasında olduğunu düşünerek küçük kızın mekânına doğru ilerledi. Kapıyı her zamankinden daha yavaş ve heyecansız tıklattı...

- Kimsiniz? diye seslendi Meryem.
- Girebilir miyim? Benim, büyükbaban!
- Buyrun büyükbaba, dedi Meryem hüzünlü bir sesle...

Hazreti Zekeriya yavaşça kapıyı açtı. Meryem'in ses tonundaki bu burukluk içini iyice acıttı. Gidip Meryem'in yanına oturdu.

- Neden böyle durgunsun Meryem? Ne düşünüyorsun? dedi.
- Annemi özledim büyükbaba. Bana sarılmasını, beni öpmesini, şefkatini... Annemin kokusunu özledim diyerek hıçkırıklara boğuldu.

Hazreti Zekeriya'da onunla beraber ağlamaya başladı. Mer-yem sordu:

- Annem neden hâlâ beni görmeye gelmedi büyükbaba?

Hazreti Zekeriya:

- İki ay önce annen seni görmeye gelmiş yavrum. Bunu bana daha sonra söyledi. Mabedin etrafındaki duvarın arkasında avlu-ya çıkmanı beklemiş. Sana uzaktan bakmış. Ama yanına gelmeye cesaret edememiş. İkinci bir ayrılığa kalbinin dayanamayacağını söyledi bana!

Meryem ayağa kalktı:

- Peki, bir daha ne zaman gelecekmiş büyükbaba? diye sor-du.

Bu soru karşısında Zekeriya Peygamber başını öne eğip sus-kunluğu tercih etti. Bu ferasetli kız durumu anlayarak:

- Yoksa anneme bir şey mi oldu büyükbaba? dedi.

Hazreti Zekeriya bu sözleri tasdik edercesine başını salladı.

Rabbiyle arasında kuvvetli bir bağ bulunan Meryem küçük yaşına rağmen teslimiyette ve Allah'a yakınlıkta birçok insanın yapamadığı şeyi yapıyordu. Mutluluğu ve hüznü O'nunla payla-şıyordu.

Büyükbabasına sarılarak:

- Artık annesiz bir Meryem'im büyükbaba... Ve çok üzgü-nüm... Allah'im beni yalnız bırakma... Annemi de sana emanet ediyorum... Sevgini ve rahmetini ondan esirgeme dedi ve koş-a-rak odadan çıktı...

Meryem, her zaman olduğu gibi bu olayda da Allah'a teslimi-yet ve sabır göstermişti. Peygamberlerin ve birçok ermiş kimse-nin yetim büyümesinde sanki sevgi ve muhabbetlerini yalnızca

Allah'a göstermeleri gerektiğini anlatan bir hikmet, bu hikmetin yaratılışında da şüphesiz bir sır vardı.

Meryem'in mabede gelişi bir yıl olmamıştı ama ilim yönünden az zamanda çok yol kat etmişti. Mabedin en bilgili öğrencisiydi o... Hem zekiymi hem de bir peygamber tarafından yetiştirilmişti. Küçük yaşına rağmen Tevrat'taki bütün hükümleri Hazreti Zekeriya'dan öğrenip ezberlemişti. En zor sorulara bile verdiği cevaplarla hahamları hayrete düşürüyordu.

Günler geçmişti...

İlim, ibadet ve hizmetle geçen yıllardan sonra Meryem artık genç bir kız olmuştu.

Kendisini tamamen Allah'a adayan Meryem'i görmek için mabedin etrafına kadınlar toplanıyor, ondan dua istiyorlardı. Yaptığı ibadetlerin çokluğuyla, üstün ahlâkıyla, hastalara şifa olması için ettiği dualarla herkes Meryem'i konuşuyordu. Halk arasında onun adı artık "Azize Meryem"di.

Bu arada ülkenin durumu iyice kötüleşmiş, halk fakirleşmiş, kıtlık başlamıştı. İnsanlar çok zor yemek buluyorlardı. Meryem ise kendi payına düşen yiyecekleri bile yemiyor, muhtaç insanlara dağıtıyordu. Beytül Makdis'deki görevlilerden bulamadığı şefkati bu insanlarda bulmuştu.

Meryem odasında devamlı ibadetle meşgul oluyor, dışarıya nadiren çıkıyordu. Çıktığı zaman da hâlsizliği hemen anlaşıyordu. Çok az yemek yiyen Meryem'in narin bedenini ayakları zar zor taşıyordu.

HAZRETİ ZEKERİYA'YA RABB'İNDEN GELEN MÜJDE

*“Allah sana kendisi tarafından gelen bir kelimeyi (kelime-
den kasıt Hazreti İsa’dır) tasdik edici, efendi, iffetli ve Salih-
lerden bir peygamber olarak Hazreti Yahya’yı verecek.”*

Âl-i İmran 3/39

Bir gün Hazreti Zekeriya, bir ihtiyacının olup olmadığını sor-
mak için Meryem’in yanına gitti. Odada kendisinin getirmedeğın-
den emin olduğu yiyecekler gördü. Bu yiyecekler o mevsimde
ve hatta o memlekette bile yetişmeyen yiyeceklerdi. Hayretler
içinde kaldı ve sordu:

- Ey Meryem! Bunlar sana nereden geliyor?

Meryem gayet sakin bir tavırla:

- Allah tarafından gelmektedir. Hiç şüphe yok ki, Allah diledi-
ği kuluna hesaba sığmayacak rızık verir, (7) dedi.

Hazreti Zekeriya dona kalmıştı. O anda, sahip olmak istediği evlât için dua etmek geçti içinden. Meryem'in bu tesirli cevabından sonra büyük bir samimiyetle ellerini kaldırdı:

- Ey Rabbim! Bana kendi katından, tertemiz hoş bir evlât bağışla. Hiç şüphe etmiyorum ki, Sen yaptığım bu duayı işitensin, (8) dedi.

Meryem'in yanında gördüğü farklı rızıklardan aldığı ilhamla ettiği bu dua tam yerinde ve tam zamanında edilmişti.

İlerleyen yaşından dolayı çocuk sahibi olamayacağını biliyordu. Fakat Meryem'e gelen bu nimetler de, normal şartlar altında getirilebilecek nimetler değildi. O duasını etmişti. Rabbi dilerse bu duayı kabul ederdi. Şüphesiz mahzun bir kalple edilen dualar geri çevrilmezdi...

Hazreti Zekeriya da mahzundu. Çünkü etrafındakilerin eşine ve kendisine yaptığı manevî baskılar onları çok incitmişti.

Çok zaman geçmeden Hazreti Zekeriya mabette namaz kıllarken, melekler:

"Allah sana kendisi tarafından gelen bir kelimeyi (Kelimedен kastı Hazreti İsa'dır) tasdik edici, efendi, iffetli ve salihlerden bir peygamber olarak Hazreti Yahya'yı verecek diye müjdelemişlerdi. (9)

Hazreti Zekeriya bu müjde karşısında:

- Rabbim! Benim şu ihtiyar halime ve karımın kısır olmasına rağmen nasıl oğlum olabilir? (10) demişti.

Hiçbir yaradılış O'nun için zor olmayan, insanı yoktan var eden Allah (celle celâluhû):

"Evet, durum senin dediğin gibidir. Ancak Allah dilediğini yapar." (11) buyurmuştu.

Hazreti Zekeriya inanılması zor olan bu duruma önce kendini, sonra da her şeyle ilgili bir mucize bekleyen o günün İsrail oğullarını nasıl inandıracakını aklından geçirdi ve şöyle dedi:

- Rabbim! (oğlum olacağına dair) bana bir işaret göster. Yüce Allah:

“Senin işaretin şudur: Üç gün müddetle halkla işaretleşme dışında konuşamayacaksın. Rabbini çok zikret, sabah akşam O’nu tespih ve tenzih et.” (12) buyurdu.

Bu vahiyle konuşmadan sonra Hazreti Zekeriya mabedin avlusuna çıktı. Orada bulunanlara bir şeyler söylemek istiyordu fakat tek kelime bile söyleyemedi. Dili tutulmuş, ağzı kilitlenmiş gibiydi.

Önce kendine sorular soran hahamların yüzlerine baktı. Daha sonra mabedin haşmetli sütunları arasında üç beş adım attı ve ellerini kaldırarak içinden Allah’a şükretti.

Daha anne karnına düşmeden oğlunun peygamber olacağı müjdesini bizzat Cenab-ı Hak’tan alan Hazreti Zekeriya, Rabbinin methettiği bir evlâdın babası olacaktı. İbadet ve zikirle geçirdiği üç günün ardından konuşmaya başlayan Zekeriya Peygamber’e:

- Neler oluyor sana Ey Zekeriya, üç gündür neden hiç konuşmadın? diye sordular.

Hazreti Zekeriya başından geçenleri ve ona bahşedilen müjdeyi heyecanla hahamlara anlattı. Diliyle ifade etmese bile bakışları “inanın” diyordu sanki. Ama sadece Hazreti Zekeriya’ya iman edenler onun anlattıklarına inandılar. Diğerleri ise:

- Sen ya rüya gördün, ya da aklını yitirmeye başladın, dediler.

Alayları devam etti. Ta ki; Hazreti Zekeriya'nın eşinin hamile olduğu şeklen belli olana kadar...

Bir müddet sonra Kur'an-ı Kerim'in: "Ey Yahya! Kitaba (Tevrat'a) var gücünle sarıl!(dedik) ve henüz çocukken ona (ilim) ve hikmet verdik" (13) buyurduğu Yahya dünyaya gelmişti.

Allah (celle celâluhü) hem Zekeriya peygamberin, hem de eşinin ilerlemiş yaşına ve ihtiyarlığına rağmen (Allah'ın izniyle) hanımının bir çocuk dünyaya getirmesi O'nun kudretinin sınırsızlığını ortaya koymuştu. Aynı zamanda Yüce Yaratıcı bu doğumla, sanki İsrail oğullarını Hazreti İsa'nın mucizevî bir şekilde dünyaya gelmesine yavaş yavaş zemin hazırlamıştı.

Yahya çok farklı bir çocuktur. Cenab-ı Hak ona küçüklüğünden itibaren ilim ve hikmet vermişti. Anne ve babasının gözbebeği Yahya'yı, bir gün oyun oynamak için dışarı çağırdılar. O ise şöyle cevap verdi:

- Hayır, ben gelmiyorum. Oyun oynamak için mi yaratıldım? Oyunla vaktimi harcayamam.

O verdiği cevapla farklılığını başka bir belli ediyordu.

Annesiyle babasının dünyadaki en büyük yardımcısıydı. Babası Hazreti Zekeriya'ya marangozluk işlerinde yardım ediyor, elinden geldiği kadar da ev işlerinde annesini yalnız bırakmıyordu.

Yumuşak kalbi, temizliği, kendisini kötülüklerden sakındırmasıyla (14) herkesin gıpta ettiği bir evlâttı. Babası gibi o da ileride peygamberlik göreviyle şereflenecekti.

HAZRETİ MERYEM'E GELEN MESAJLAR

“Ey Meryem! Allah büyük emri için seni seçti. Seni tertemiz yarattı ve seni bütün dünya kadınlarna tercih etti.”

Â-i İmran, 3/42

Mabette Hazreti Meryem'i anlamayan veya anlamak istemeyenler hep vardı. O'nun halk üzerindeki olumlu etkisini çekemiyorlardı. Bu insanlar Hazreti Meryem'i riyakârlıkla suçluyor, yaptıklarının büyü olduğunu iddia ediyor ve hepsinden ağır olanı da, onu bir kadın olduğu için hafife alıyorlardı.

Hazreti Meryem, mabette yaşadığı haksızlıklardan, bazı din adamlarının ağır konuşmalarından iyice bunalmıştı. Odasına çekilip Rabbiyle dertleşti, kendisini seven veya sevmeyen herkes için kalbine yumuşaklık vermesi için dua etti. Hiç kimseye en ufak bir kin duymak ve kimseyi incitmek istemiyordu. Hem ağlıyor, hem de dua ediyordu. Belki de kendisine zulmedenlere

sabırla değil de, sertlikle muamele edeceği endişesi vardı içinde. Bu esnada oda birdenbire göz kamaştırıcı bir ışıkla doldu. Kendi adıyla başlayan bir seslenişti bu:

- “Meryem! Meryem!”

Hazreti Meryem önce korktu. Sonra da sesin nereden ve kimden geldiğini anlamaya çalışarak dinlemeye devam etti:

- “Ey Meryem! Allah büyük emri için seni seçti, seni tertemiz yarattı ve seni bütün dünya kadınlarına tercih etti.” (15)

Bütün bedeni bir kuş gibi titreyen Hazreti Meryem şaşkındı. Ve melek tekrar devam etti:

“Ey Meryem! Rabbine ibadet et, secdeye kapan, (O'nun huzurunda eğilenlerle beraber sen de eğil)” (16)

Beyt-i Makdis'e geldiği ilk günden itibaren bakışlarını ve yüreğini ayıramadığı mukaddes odaya girmesi yasaktı. Hatta yüksek merdivenlerinin önünde, orayı süpürme bahanesiyle gidip seyrederken hahamlar tarafından birkaç kez azarlanmıştı.

Fakat bu kez emir Allah'tandı. Ayağa kalktı... Odasından çıktı... Mabedin merdivenlerine yaklaştı... Başını kaldırıp, bakışlarını mukaddes odanın kapısından ayırmadan, büyük bir cesaretle merdivenleri çıkmaya başladı. Kapıyı açtı, içeriye girdi ve hahamların arkasında onlarla beraber ibadet etmeye başladı.

Bu durum fark edilince mabette kıyamet koptu. Hazreti Meryem'in üzerine yürüdüler ve onu azarladılar.

Bu olaydan sonra Hazreti Zekeriya çağrıldı. Olanları O'na anlattılar ve:

- Baştan beri bu kız başımıza belâ olur demiştik, diye de eklediler.

Sert sözlerle Hazreti Meryem'le konuşması istenen Zekeriya (aleyhisselâm), Meryem'in yanına girdi. Meryem bir köşede oturuyordu. Gözlerinde üzüntüden çok bir kararlılık ve cesaret vardı. Tek bir noktaya bakıyordu gülümseyerek...

- Neden böyle bir şey yaptın Meryem, diye sordu büyükbabası.

Meryem'in cevabı çok netti:

- Bunu ben istemedim. Bu bana emredildi. Allah seni seçti deniliyordu. Adımla çağırdı. "Ey Meryem" dedi, "Allah bütün kadınlar içinden büyük emri için seni seçti." dedi. O ses Rabbimin buyurduklarına itaat etmemi, secdeye kapanmamı, O'nun huzurunda ibadet edenlerle ibadet etmemi emretti.

Hazreti Zekeriya'nın gözleri dolmuştu. Meryem titreyen sesiyle devam etti:

- İçeriye girdiğimde gözlerimin önündeki örtü kalkmıştı. Melekler namaz kılmak için beni bekliyorlardı. Etrafı hoş bir koku sardı ve beraber namaz kıldık. Cennete girecek dört kadınla beraber benim ismimi de söylediler büyükbaba...

İKİNCİ BÖLÜM
HAZRETİ İSA ALEYHİSSELAM

MERYEM OĞLU İSA

“Babasız çocuk vermek bana pek kolaydır. Hem onu kudretimizin bir alâmeti olarak göndereceğiz, hem de tarafımızdan bir mucize ve rahmet göstereceğiz. Artık bu karara bağlanmış olup bitmiş bir iştir.”

Meryem, 19/21

Meryem 16 yaşına gelmiş ve artık mabetten ayrılmaya karar vermişti. Akrabalarından uzaklaşıp doğu tarafına bir yere yerleşti. (17) Sanki mabette geçirdiği çileli yıllardan uzaklaşmak istiyordu. Ailesi de dâhil hiç kimse ile görüşmedi. Onlarla kendisi arasında bir perde çekmiş gibiydi. (18)

Allah’ın yarattığı her canlıya şefkatli gözlerle bakan Meryem’in tefekkürü de bir başkaydı. Bir gün kâinatın muhteşemliğini, hayranlıkla seyredip dualar ederken, karşısında genç ve yakışıklı bir delikanlı belirdi. Daha önce hiç görmediği biriydi bu... Peki, burada ne işi vardı... “Benden ne istiyor?” diye aklından geçirdi

Meryem. Aslında kötülüğü dokunacak bir insana benzemiyordu ama yine de tedirgindi. Ortam tamamen değişmişti. Her yer sadece ışık olmuştu ve ışığın ortasında hiç tanımadığı bir insan duruyordu. Meryem irkildi ve:

- Sen'den Allah'a sığınırım. Eğer Allah'tan korkup haramdan sakınan bir kimse isen çekil yanımdan, (19) dedi.

Meryem'in insan zannettiği aslında vahiy meleği Cebrail'di. Cebrail:

- Ben sana Rabbinden gelen bir elçiyim. Sana tertemiz bir erkek çocuk hediye etmek için gönderildim, (20) dedi.

Meryem'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

- Benim nasıl oğlum olabilir ki? Bana şimdiye kadar hiçbir erkeğin eli değmedi. Ben iffetsiz bir kadın da değilim, (21) diye karşılık verdi.

Melek:

Bu dediğin gibidir. Ancak Rabbin buyurdu ki: "Babasız çocuk vermek*(not) bana pek kolaydır. Hem onu kudretimizin bir alâmeti olarak göndereceğiz, hem de tarafımızdan bir mucize ve rahmet göstereceğiz. Artık bu karara bağlanmış, olup bitmiş bir iştir." (22) dedi ve ışıkla beraber melek de kayboldu.

Bu hükümden sonra Hazreti Meryem ne diyebilirdi ki?...

Dünyada da, ahirette de itibarlı, Allah'a en yakın kullar içinde yer alacak olan (23) İsa Mesih, annesine müjdelenmişti. Bu çok ağır bir imtihandı. Bu olay gerçekleştiğinde insanların ona karşı alacakları tavrı düşünmek bile istemiyordu. Onlara ne söyleyecekti? Bu anlattıklarına kim inanacaktı? O bir iffet abidesiydi...¹

1 * Not: Haluk Nurbaki, Hazreti İsa'nın babasız doğuşu üzerine şu ilmi izahı yapmaktadır: "Bir insanın hücrelerinde onun genetik şifreleri gizlidir. Hiçbir hücre bu şifreyi açarak yeni bir insan meydana getirme imkânına sahip değildir. Yalnız cinsiyet hücreleri bu

Nihayet Allah'ın emri gerçekleşti. Meryem, oğlu İsa'ya hamile kaldı ve o hâliyle Kudüs'ün 10 km. kadar güneyindeki sakin bir kasaba olan Beyt-i Lahm'e gitti. (24)

Bebegin doğum vakti geldiğinde bu özel anı kimseyle paylaşamayacağını düşünen Hazreti Meryem'in yanında Allah'tan başka kimse yoktu.

Doğum sancıları hızla artan Meryem'in gözüne bir kuru hurma

şifeleri çözecek biçimde yaratılmıştır. Ancak bu hücrelerin üremeye hazırlık safhaları fevkalâde ilginçtir. Bir kadın üreme hücrelerini ele alırsak (ovum dediğimiz çok büyük bir hücre) etrafında henüz iyice tanınamayan zengin kimyasal maddelerle çevrili bir bütün olarak vardır. Her kadın ortalama olarak dört yüz tane bu tarz hücre taşır. Ergenliğe geldiğinden itibaren bu hücreler hazır duruma gelir. Bu hücrelerin her birisi itina ile yaratılmıştır. Çünkü sayıları hücre biyolojisi açısından dört yüz gibi fevkalâde az bir sayıyı temsil etmektedir. Her ay bu hücrelerden bir tanesi, karışık bir hormonal düzen içerisinde biraz daha rötüşlanarak karın boşluğuna, oradan üreme kanalları vasıtasıyla üreme borularına alınır. Bu hücrelerin rötüş dediğimiz safhası adeta ortasından ikiye kesilme olayıdır.

Ovum denilen bu hücreler, yeni bir insanın meydana getirilmesi için harekete geçerken genetik şifreler yarısından kesilmektedir. Diğer yarının babadan alınması için aşılınmaya hazır hâle gelir. İnsanlık çağı boyu devam eden bu biyolojik gelenek sürüp gitmektedir. Yeni bir canlının doğması böylece insanın kendi biyolojik iradesinden alınarak, tam manasıyla Allah'ın tasarrufuna verilmiş olmaktadır. Eğer böyle olmasaydı, o kadının yumurta hücreleri kendini tekrar etme yeteneği ile birlikte kendi rahmine düşmüş olsaydı ve kendi rahmine düşmüş olsaydı ve kendi başına bir bebek meydana gelseydi, ane kendinin fizik ve biyolojik yapısını devamlı tekrar eder, yeni simalar, yeni güzellikler doğmazdı. İşte bu ince hikmet nedeni ile annenin yumurta hücresi bir çocuğu tümüyle meydana getirme yeteneğine sahip iken, özellikle yetkisi elinden alınmıştır. Şu halde asıl mucize babasız çocuk doğurmak değil, babalı çocuk doğurmaya mecbur olma olayıdır. Bu biyolojik gerçekler düşünülürse; bir bilim adamının, Hazreti İsa'nın babasız doğumuna "imkânsız" demesi, "ben biyoloji bilmiyorum" demektir. Ancak, bir yumurta hücrenin şifrelerini açarak kendi başına üremeye devam edip insanı meydana getirmesi için mutlaka Cenab-ı Hakk'ın özel bir müdahalesi gerekmektedir. Sure-i Meryem'de bu incelik fevkalâde üstün bir bilimsel mucize olarak dile getirilmektedir. Cebrail'in, Meryem'i ışınlaması ona bilmediğimiz manyetik bir etki yapması bu gerçeği dile getirmektedir. Yoksa Cenab-ı Hak, "Ben istedim, Hazreti İsa'yı Meryem'in rahminde halk ettim" derdi. Aksine, Cebrail aracılığı ile Cenab-ı Hakk'ın özel bir müdahalesinin bildirilmesi biyolojideki bu gerçeği vurgulamak içindir.

Bugün laboratuvarlarda yapılan; inanmış, inanmamış bütün ilim adamlarının araştırmaları da, ister farkında olsunlar, isterse olmasınlar bu ayet sırrından istifade etme istikametindedir." (Haluk Nurbaki, Kur'an-ı Kerim'den ayetler ve ilmi gerçekler)

ağacı ilişti. Ağacın dallarına tutunup dayandı ve ızdırap içinde dilinden şu sözler döküldü:

- Keşke bundan önce ölseydim de; unutulup gitseydim. (25)

Bu zor dakikaların ardından bebek doğmuştu. Bitkin ve yorgun Meryem bir ses işitti. Ses:

- “Tasalanma! Rabbin, İsa’yı şerefli bir lider olarak yaratmıştır.” (26) diye bir ses işitti. Meryem’in hüznü bu teselli edici sözden sonra biraz olsun dağılmıştı. Bu ses ya mucize bebek İsa’dan, ya da melekten gelmişti. Aynı ses:

- “Ey Meryem! Dayandığın hurma ağacını salla ve dökülen hurmaları ye.” (27) dedi. Mevsim kış olmasına rağmen kuru hurma ağacı yeşermiş, meyve vermişti. Meryem de ağacı salladı ve dökülen meyveleri yedi. Yine bir mucize eseri olarak ayağının altında bir su pınarı oluştu. “Acıktığında o hurmaları ye!” diyen ses, susadığında da bu pınardan su içmesini söyledi. Bunlar, mucize bebek İsa’nın doğması ile Allah tarafından yapılan bir ikramdı.

Son olarak Cenab-ı Hak, Meryem’e; eğer bir insana rastlarsa: “Ben Rahman’a oruç adamıştım” demesini ve hiç kimse ile konuşmamasını emretti. (28)

Artık Meryem’in karnı doymuş, susuzluğu gitmiş ve kendini toparlamıştı. Allah’ın müjdesi kucağında idi.

Hazreti Meryem, mucize bebeğini kucağına alarak kavminin yanına getirdi. Herkes suçlayıcı bir tavırla ona bakıyordu.

- Sen ne iğrenç bir iş yapmışsın. (29) Senin baban kötü bir adam değildi. Annen de çok iffetli bir kadındı, (30) dediler.

Bunun üzerine Hazreti Meryem, bana değil çocuğa sorun dercesine başıyla çocuğu işaret etti. (31) İsrail oğulları alaycı bir tavırla gülmeye başladılar.

- Şimdi sen bizim bu bebekle konuşmamızı mı istiyorsun? (32) dediler.

Allah'ın bir mucizesi olarak bebek konuşmaya başladı:

- Şüphesiz ben Allah'ın kuluym. O bana kitap verdi ve beni peygamber olarak görevlendirdi. (33) Nerede olursam olayım beni mübarek kıldı. Hayatta kaldığım müddetçe namaz kılmamı ve zekât vermeme emretti. (34) Beni anneme saygılı kıldı. Beni zorba ve isyankâr yapmadı. (35) Doğduğum günde, öleceğim günde, kabirden kalkıp dirileceğim günde selâm ve emniyet üzerime olsun. (36)

Şahit oldukları bu manzara karşısında İsrail oğulları şaşkına döndü. Kimi düşüp bayıldı, kiminin de dili tutuldu.

Merhameti sonsuz Yüce Allah masum ve iffetli Meryem'i yalnız bırakmamıştı. Her şey apaçık ortadaydı. Peygamberlik tarihinde bir peygamberin bebekken Allah'ın elçisi olduğunu bildirmesi ilk ve sondu.

O günden sonra mucize bebek İsa kendi yaşlıları gibi olağan seyrinde büyüdü ve bir çocuğun konuşmaya başladığı bir zamanda konuştu.

MUCİZE ÇOCUK

Hazreti Meryem bir müddet Kudüs'te kaldı. Ortalık epey karışmıştı. İsrail oğulları önce Hazreti Zekeriya (aleyhisselam)'ı şehit ettiler. Hazreti Meryem'in bu topraklarda hiçbir dayanağı kalmamıştı. Üstüne üstlük, Roma imparatorluğunun kışkırtmasıyla, Yahudiler bebek babasız doğduğu için ikisini de öldürmek istiyorlardı. Bu toprakları terk etmesi gerektiğine inanan Meryem, oğlunu alarak Mısır'a gitti. Hazreti İsa'nın çocukluğunun bir bölümü burada geçti.

Mısır'da iken Hazreti Meryem, oğlu İsa'yı bir elbise boyacısının yanına çırak olarak verdi. Delikanlı İsa, hem bu işi öğreniyor hem de harçlığını çıkarıyordu. Bir gün ustasının acil bir işi çıkmıştı. Dükkânı genç İsa'ya teslim edip gitti. Giderken hangi elbisenin hangi renge boyanacağını defalarca anlattı. Unutması ihtimaline karşı da, elbiselerin üzerine boyanacak renkteki iplikleri koydu.

- Ben gelinceye kadar bu elbiseleri bu renklere boya dedi ve gitti.

Her rengin boyası ayrı bir boya kazanında yapılıyordu. İsa ise bütün elbiseleri bir kazana doldurdu. Ve kaynatmaya başladı. Ustası dükkâna döndüğünde elbiselerin hepsini bir kazanda görünce:

- Aman Allah'ım! Hepsini mahvetmişsin. Şimdi ben bu elbiselerin sahiplerine ne diyeceğim? diye genç İsa'yı azarlamaya başladı.

İsa ustasına, bir dakika dinlemesini ve kazandaki elbiseleri çıkarmasını söyledi. Adam kazandaki elbiseleri çıkardığında hepsinin istediği renklere boyanmış olduğunu gördü. Bu bir mucizeydi. Bu çocuk, normal bir çocuk olamazdı.

Gündüzlerini çalışarak geçirirdi. Akşamları ise anacığının dizinin dibine oturur peygamber kıssaları dinlerdi.

Her gün bir kıssa anlatırdı Meryem ona... Hiç bıkmazdı anlatmaktan... Bir çatının altında bir anne ve oğulcuğu...

- Bugün de Dâvud Peygamberi anlat, dedi İsa...

- Peki, dedi Meryem ve başladı anlatmaya:

"Hz. İshmoil zamanında, Câlut (Goliat) isminde zalim bir hükümdar İsrail oğullarına musallat olmuş. Gayet acımasız ve katı kalpli bu adam iri-yarı, geniş omuzlu, epey heybetliymiş. Görenler ondan korkar, bir daha karşılaşmamak için ellerinden geleni yaparlarmış.

Bu zalim hükümdar Filistin'in büyük bir bölümünü ele geçirmiş. Halka ağır vergiler yüklemiş.

Zulüm altında olan İsrail oğulları İşmoil Peygamber'e gidip:

- Rabbine dua et de bize bir kumandan göndersin ey İşmoil!
Onun komutasında Allah yolunda savaşalım demişler. (37)

Hz. İşmoil:

- Ya savaşma emri size farz kılınır, siz de savaşmazsanız de-
yince onlar:

- Ne diye savaşmayalım ki? Vatanlarından çıkarılan biz, çoluk
çocuğundan ayrı düşenler yine biziz demişler.

Allah, İşmoil Peygambere içlerinden Tâlut'u (Saul) hükümdar
seçtiğini bildirmiş. O'da halkına:

- Allah size hükümdar olarak Tâlut'u tayin etti demiş. (38) Onlar:

- Biz hükümdarlığa ondan daha lâyük iken nasıl olur da o bize
hükmedebilir ki? Bizler daha zenginiz ve mevki sahibiyiz. Hü-
kümdar içimizden biri olmalı, demişler.

Peygamberleri:

- Allah onu size üstün kıldı, ona geniş ilim ve sağlam bir vücut
verdi. Allah hâkimiyeti dilediğine verir. Allah'ın lütfu boldur, her
şey gibi kabiliyetleri de bilir. Allah'ın bu hükmüne itaat etmelisi-
niz demiş. (39)

Ama onlar inatlarını sürdürmüşler. Her peygamberden iste-
dikleri şeyi İşmoil'den de istemişler.

- Tâlut'u Allah'ın seçtiğini nereden bilelim? Buna inanmamız
için bize bir mucize göster demişler.

Peygamberleri onlara:

- O'nun hükümdarlığının alâmeti, Tabut'un (Mukaddes Sandığın)

size gelmesidir. Meleklerin taşıdığı o Tabut'un içinde Rabbinizden size bir ferahlık ve sükûnet, Musa ve Harun hanedanlarının bıraktıklarından bir kalıntı vardır. Eğer inanmış kimseler iseniz sizin için bunda şüphesiz bir alâmet vardır, demiş. (40)

Cenab-ı Hak Câlût'un halkına Tabut'a yaptıkları çirkin muamelelerden dolayı bir hastalık vermiş. Tabut'a yaklaşan hastalanıp ölüyormuş. Bunun sebebini anlamışlar ve Tabut'u iki öküze yüklemişler. Öküzler doğruca Tâlût'un evine gitmişler. Tâlût sandığı indirmiş, güzelce temizlemiş ve kavmine göstermiş. Bu olaydan sonra İsrail oğulları ister istemez hükümdarlarının Tâlût olduğunu kabul etmişler.

Savaş için ordu hazırlanmış. Orduda geleceğin peygamberi Hazreti Dâvud, babası ve kardeşleri de varmış. Hazreti Dâvud'un yaşı küçükmüş. Savaşmak için değil de askerlerin ihtiyaçlarını karşılamak için gitmiş... Ama işin sonu böyle bitmemiş.

Tâlût askerlerin karşısına geçmiş:

- Biliniz ki; Allah sizi bir ırmakla imtihan edecek. Kim ondan içerse benden değildir. Eliyle bir avuç içen müstesna kim ondan içmezse o bendendir, demiş.

Çoğu imtihanı kaybetmiş. Irmağa gelince kana- kana su içmişler ve karşıya geçememişler.

Kumandanları Tâlût ve iman edenler beraberce ırmağı geçmişler. Onların da sayıları çok azmış. Geçemeyenler, kazanılacak zafere ortak olamayacaklarından olsa gerek;

- Vazgeçin bu savaştan. Bugün bizim Câlût ve ordusuna karşı duracak gücümüz yoktur, demişler.

Ölümden sonra diriltip Allah'ın huzuruna çıkacaklarını bilen Tâlût'un askerleri ise:

- Öteden beri nice az sayıda birlik Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir, Allah sabredenlerle beraberdir demişler. (41)

Ve iki ordu karşılaşmış... Duasız cihada çıkılır mı? İnananlar el açmışlar:

Ey Rabbimiz! Yüreğimizi sabırla doldur. Bize direnme gücü ver. Şu inkârcılar topluluğuna karşı bize yardım et diye dualarını etmişler ve âmin demişler. (42)

Savaş başlamış...

O dev yapılı, korkunç adam Câlut meydan okumuş:

- Yok mu benimle dövüşmek isteyen? demiş.

Kimsede ses yok... En beklenmedik kişi, yaşı küçük yüreği büyük Dâvud ortaya atılmış. İnananlar endişeli, Câlut ise şaşkın ve alaylı:

- Çekil karşımdan çocuk! Senden başka kimse kalmadı mı? demiş.

Ama Dâvut kararlı:

- Hayır, seninle ben dövüşeceğim demiş.

Allah'ın yardımıyla Dâvut, Câlut'u öldürmüştü. Düşman ordusu bozguna uğramış. (43)

Tâlut, Dâvud'u sarayına almış. Evlenme çağı geldiğinde de onu kızıyla evlendirmiş. Vefatından sonra da yerine Dâvud geçmiştir.

Bir müddet sonra Cenab-ı Hak, Hazreti Dâvud'a peygamberlik vermiş. Hükümdarlığı ve peygamberliği beraber taşıyan ilk nebi Hazreti Dâvud olmuş."

Hazreti İsa ve annesi Hazreti Meryem Mısır'da 12 sene kaldıktan sonra tekrar Kudüs'e gelip Nâsıra adında bir köye yerleştiler. Hazreti İsa 30 yaşına gelinceye kadar burada kaldılar.

Güzel ahlâkı simasına yansıyan bu nur yüzlü Nâsıralı Genç İsa, orta boylu, geniş omuzlu ve kıvırcık saçlıydı. Yüzü billur gibi berrak ve pespembeydi. Yumuşak huylu ve çok alçak gönüllüydü. Ömrü boyunca hiçbir mal edinmedi. Son derece mütevazı yaşıyordu. Tabiatla iç içeydi. O kadar ki ne bir evi, ne de bir bineği vardı. Sürekli seyahat ederdi ve elinde bir değnek taşırdı. Çoğu zaman aç gezerdi. Yiyeceği tabiattaki otlardı. Konuştuğunda boş konuşmaz, hep güzel şeylerden bahsederdi. İnsanlara "Eğer önünüze biri sizi ilgilendiren, diğeri Allah'ı ilgilendiren iki konu çıkarsa; önce Allah'ı ilgilendiren konuyu çözmeye başlayın." diye nasihat ederdi. Dine hizmet etmeyi kendi ihtiyaçlarının ve şahsî yaşantısının hep önünde tutardı.

Kendisini şöyle tarif ederdi: "Açlık yediğim katıktır. Korku üstümdedir, yün giysimdir. Kış gününde beni ısıtan şey şafağın ışığıdır. Beni taşıyacak bineğim ayaklarımdır. Yiyip içtiğim şey de sadece toprağın mahsulüdür. Gece kendim için hiçbir şey yapmadan yatar, sabah da kendim için hiçbir şey yapmadan uyanırım. Ve dünyadaki hiç kimse benden daha zengin değildir."

O kadar sabırlıydı ki; kendisine sataşp kötü söz söyleyen insanlara bile iyilikle karşılık verir, nezaketini korurdu. Niye böyle yaptığı sorulduğunda da:

- Herkes kendinde olandan harcar, derdi.

İlme çok önem verirdi. İlim öğrenmek kaç yaşına kadar uygundur diye soran birine:

- Kaç yaşına kadar yaşaman uygun görüldüyse, diye cevap vermişti.

Kısa ömrünü ilim, ibadet ve tebliğ aşkıyla bereketlendiren bu büyük peygamber dünyayı terk ettiği gün, ardında bir yün elbiseden, bir sapandan ve bir çift ayakkabıdan başka bir şey bırakmayacaktı.

SEÇİLMİŞ İNSAN

“Biz Musa’ya kitap verdik. Ondan sonra peş peşe peygamberler gönderdik. Meryem’in oğlu İsa’ya da mucizeler, apaçık deliller verdik ve onu Ruhü’l-Kudüs (Cebrail) ile destekledik. Demek size her ne zaman bir peygamber gelip de nefislerinizin hoşlanmadığı bir şey getirirse kafa tutacak, onların kimine yalancı deyip kimini öldüreceksiniz ha!”

Bakara, 2/15

Otuz yaşına gelmiş olan İsa annesi ile zeytin toplamak için Zeytinlik Dağına çıkmıştı. Öğle vakti dua ederken çevresi bir nurla kaplandı. Etrafını ise sonsuz sayıda “Allah’ı tesbih ve tazim ederiz” diyen melekler sardı. Melek Cebrail ona, ışıldayan bir aynaymış gibi bir kitap sundu. İnsanın kalbine inen bu kitapta, Allah’ın neler yaptığının, neler dediğinin ve neler irade buyurduğunun bilgisini aldı.²

2 Barnabas İncili 64/10

Tır tır titreyen Hazreti İsa'nın durgun ve suskun hâli annesinin dikkatini çekti.

- Ey İsa ne düşünüyorsun? Neden böyle suskunsun? Nedir bu hâlin? diye sordu.

Hazreti İsa annesinin ellerini tuttu. Gözünden yaşlar akmaya başladı. Ne diyeceğini, nasıl diyeceğini bilemiyordu. Ama annesine bunu anlatmalıydı. Meryem, haydi anlat dercesine oğlunun gözlerinin içine bakıyordu. İsa:

- Anneciğim! Allah bana, İsrailoğulları'na peygamber olduğumu bildirdi. Ben de bu yükün altından nasıl kalkacağımı ve bunu kavmime nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum, dedi.

Meryem biricik oğlunun omuzlarını tuttu:

- Oğul, sakın ümitsizliğe düşme! Senin bir rahmet olacağın ve mucizeler göstereceğin doğumundan önce bana bildirilmişti. Allah senin yanındadır. Şimdi git ve Allah'ın emirlerini insanlara bildir, dedi.

Annesinden aldığı bu cesaretle peygamberliğini ilk olarak Hazreti Zekeriya'nın oğlu, Hazreti Yahya'ya söyledi. Hazreti Yahya ona ilk iman eden insan ünvanını aldı. O zamana kadar Hazreti Musa'nın şeriatıyla hükmeden Yahya Peygamber o günden sonra. İsa (aleyhisselam)'ın şeriatıyla hükmetmeye başladı. Şimdi de peygamber olduğunu kavmine söylemeliydi. Hazreti Yahya ile pazaryerine gittiler. Hazreti İsa yüksekçe bir yere çıktı ve konuşmaya başladı:

- Ey İsrailoğulları! Beni dinleyin... Rahmet ve iyiliğinden, yarattıklarını kendisini yüceltsinler diye yaratmak dileyen Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Kulu Dâvud'a "velilerin parlaklığı içinde Zühre yıldızından önce seni yarattım" diyerek konuştuğu gibi, dünyanın kurtuluşu için göndermek üzere her şeyden önce

tüm velilerin ve peygamberlerin ihtişamını yaratan Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Kendisine hizmet etsinler diye melekleri yaratan Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Ve Allah'ın saygı duyulmasını irade ettiğine saygı duymayan şeytanı cezalandıran ve yoksunluğa iten Allah'ı tesbih ederim. İnsanı yeryüzünün çamurundan yaratan ve işlerinin başına gönderen Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Koyduğu kutsal kuralı çiğnediği için cennetten çıkararak Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Merhametiyle, insan soyunun ilk anne, babası olan Âdem ve Havva'nın gözyaşlarına bakan Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Adaleti ile kardeş katili Kabil'i cezalandıran, yeryüzüne tufan gönderen, üç şerli kenti yakıp yıkan, Mısır'a azap eden Firavun'u Kızıl Deniz'de boğan, kendi kullarının düşmanlarını dağıtan, kâfirleri azapla cezalandıran ve tövbe edip doğru yola girmeyenlerin cezasını veren Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Yarattıklarına rahmetiyle bakan ve bu nedenle önünde doğruluk ve takva ile yürüsünler diye kutsal peygamberlerini gönderen; kullarını her kötülükten koruyup, kurtaran ve babamız İbrahim ile oğluna sonsuza kadar söz verdiği gibi, bu toprağı kullarına veren Allah'ın kutsal adını tesbih ederim. Sonra kulu Musa aracılığıyla, şeytanın bizi aldatmaması için bize kutsal kanunu verdi ve bizi bütün diğer kavimlerin üstüne çıkardı.³

Ben sizin beklediğiniz Mesih'im (kurtarıcıyım).^{4*} Ben sizlere

3 Barnabas İncili 66/12

4 *Mesih, Hazreti İsa aleyhisselâmın isimlerinden biridir. İsa aleyhisselâma her türlü günahattan korunmuş olması, dokunduğu hastaların Allah'ın izni ile şifa bulması, yeryüzünde çok seyahat edip sesini soluğunu her tarafa duyurması sebebiyle bu ismin verildiği rivayet edilmektedir. Ayrıca Mesih, İbranî dilinde mübarek manasındadır. Hazreti İsa'nın şeref ve faziletini ifade etmek için de ona Mesih denmiş olabilir. Diğer taraftan, kıyamete yakın ortaya çıkacağı bildirilen Deccal'a da, gözünün biri âdeti silik olduğu veya ortaya çıktığında, yeryüzünü kısa zamanda dolaşacağı için Mesih denmiştir. Mehdi ise hidayete ermiş, sırat-ı müstakime yönlendirilmiş kimse demektir. Mehdi, zulüm ve adaletsizliğin her tarafı kapladığı bir zamanda gelip yeryüzünü adaletle dolduracağı ve

Rabbim tarafından gönderilmiş bir peygamberim. Allah'tan korkun. Allah tarafından vahiy olarak bana söylenenlere tabi olun ve benim peygamberliğimi kabul edin, dedi.

Daha sözünü tamamlamadan içlerinden biri:

- Sen bizimle alay mı ediyorsun? Bizim kurtarıcımız Hazreti Dâvud'un soyundan gelecek, kral olacak. Sadece Yahudileri kurtaracak ve onları dünyaya hâkim kılacak. Sendeyse bunların hiçbirisi yok. Sana inanacağımızı nasıl beklersin bizden! dedi.

Kalabalığın içinden buna benzer küçültücü, alaylı ifadeler yükseliyordu. Çünkü İsa Mesih'in dünya malı adına hiçbir zenginliği yoktu ve söyledikleri şeyler de insanları sevgiye, kardeşliğe, fedakârlığa yani hak yoluna çağırıyordu. Bu sözler İsrail oğullarının duymak istediği şeyler değildi. Onlar duymak istemese bile bir peygamber olarak İsa Mesih insanları Hak Dine çağırarak görevlendirilmişti. Bıkmadan, usanmadan ve hep kendinden önceki peygamberlerin hayatlarını da düşünerek davasını anlatacaktı. Bütün peygamberler böyle zorluklarla karşılaşmışlardı.

Bir gün Hz. İsa mabede geldiğinde mabedin bir pazaryerine dönüştürüldüğünü gördü. Gözlerine inanmadı. Kendini tutamadı ve tezgâhları bir-bir devirmeye başladı. Allah'a ibadet edilen kutsal mekânı bu halde görmek onu çok sinirlendirmişti. Hahamlara:

- Ey şerrin âlimleri! Siz oruç tutarsınız, namaz kılırsınız, zekât verirsiniz, ama başkalarına yapın dediğiniz şeyleri kendiniz yapmazsınız, kendinizin yapmadığı şeyleri vaaz edersiniz, ama yine heveslerinize göre amel işlersiniz. Kalbiniz lekelenen sonra cildinizi temiz tutmanız ne işe yarar? Size doğrusunu derim ki, üzerinde lezzetli unların elendiği, geriye artıkların kaldığı kalbur

İslâm'ı hâkim kılacağı söylenen, Ehl-i Beytten olacağı işaret edilen halaskârdır. (M. Fetullah Gülen, Prizma)

gibi olmayın. Çünkü öyle olursanız fikirlerinizi dilinize aktarmış olursunuz, ama kalbinizde kötülük kalır. Ey bu dünyanın köleleri! Bir insan bu dünyaya şehvet duymaya devam ettikçe, dünya arzusu tatmin olmadıkça nasıl olur da öteki dünyaya ulaşır? Doğrusu kalbiniz yaptıklarınızdan ötürü kanıyor. Siz bu dünyayı dillerinizin altına, amelleri de ayaklarınızın altına koydunuz. Ahiret hayatınızı mahvettiniz, çünkü sizin için bu dünyanın nimetlerinden daha kıymetli insanlar arasında kim sizden daha çok dalâlete düşmüş olabilir ki, keşke bileydiniz!

Hazreti İsa'nın söyleyecekleri bu kadarla da bitmemişti. İsrail oğulları hileli ticaretlerini alt üst eden İsa Mesih'e hain bakışlı gözleriyle parçalayacak gibi bakıyorlardı. Fakat Hazreti İsa için önemli olan tek şey Allah rızasıydı ve devam etti.

- Vay hâlinize! Sanki bu dünyanın insanlarından bu dünyayı bırakmalarını istemiş gibi, geceleyin gezginlere yol tarif edip kendiniz şaşkınlığın yanında durmaya daha ne kadar devam edeceksiniz. Kendinize gelin! Kendinize gelin! Vay halinize! İçi ıssız ve karanlık evde lambanın çatıya konulması bu eve ne fayda getirir? Bunun gibi içiniz ıssız ve boşken dilinizde hikmet ışığı olması neye yarar? Bu dünyanın köleleri! Bu dünya yakında sizi köklerinizden söküp, yüzüstü yere atacak, burunlarınızı toprağa gömecek. Sonra sizi günahlarınızdan ötürü perçemlerinden kavrayıp Mâlik ve Hâkim olan Allah'ın önünde çıplak ve yapayalnız bir hâlde sürükleyecek. O günahlarınızı bir -bir sayıp kötü amel-lerinizden dolayı cezalandıracak sizi.

İşte bu sözler o zamanda yaşayan İsrail oğullarını çok güzel bir şekilde tasvir ediyordu. Baştan beri anlatmaya çalıştığımız kendi çıkarlarına göre hükümler veren hahamlar, Hazreti İsa'nın diliyle böyle cesurca ikaz edilip uyarılmıştı.

Dinin özünden kopmuş, kendi çıkarlarını düşünen bazı hahamlar, bazı resmi Yahudi çevreleri ve iktidarlarının elden gidebileceğini düşünen Romalılar, bugünden sonra Hazreti İsa'yı ve yanındakileri yakın takibe alacaklardı.

HAZRETİ İSA'NIN MUCİZELERİ

“Size çamurdan bir kuş sureti yapar ona üflerim ve Allah’ın izni ile o kuş oluverir. Yine Allah’ın izni ile körü ve alacalıyı (deri hastalarını) iyileştirir, ölüleri diriltirim. Ayrıca evinizde ne yiyip ne içtiğinizi size haber veririm. Eğer inanan kimseler iseniz sizin için bunlarda büyük ibretler vardır.”

Al-i İmran. 3/49

Allah’a iman etmenin bir şartı da O’nun gönderdiği peygamberlere iman etmektir. Fakat İsrail oğulları inatlarını sürdürdü. Daha önce kendilerine gönderilen peygamberlerden istedikleri gibi ondan da mucizeler beklemişlerdi. İsa Mesih’te, kavmini tatmin ve ikna etmek için peygamberliğinin delili olarak Cenab-ı Hakk’ın lütfuyla mucizeler gösteriyordu.

Peygamberlere verilen mucizeler, yaşadıkları kavimlerin ihtiyaçlarına göre değişiyordu. İsa (aleyhisselâm) zamanında tıp ilmi diğer ilimlerin çok üstündeydi ve insanların büyük ilgisini çekiyordu.

Bu sebeple Cenab-ı Hak, İsa Mesih'e, kavminin önünde körlerin gözlerini, Allah'ın izni ile açtıracak, hastalara şifa verecekti.

Bununla da tatmin olmayan o günkü İsrail oğulları'na mucize olarak; çamura eliyle kuş şekli vererek kuşa üfletecek, kuşu canlandırarak, hatta ölüleri diriltirecekti.

Dirilen ölüler Hz. İsa'nın peygamberliğini tasdik edecekler ama onların kalbindeki iman nuru parlamayacaktı. Bütün bunlar karşısında bu bir sihirdir diyeceklerdi.

Bir gün Hazreti İsa arkadaşı Âzer'in hastalandığını öğrendi. Uzun zamandır görüşemiyorlardı. Çünkü aralarındaki mesafe o zamanın ulaşım şartlarına göre üç günlük bir mesafeydi. En yakın arkadaşının ölmek üzere olduğunu öğrenen Hazreti İsa hemen yola çıktı. Hasta yatağındaki Azer kız kardeşine durmadan:

- İsa gelmedi mi? diye sorup duruyordu.

Kız kardeşi de:

- Ağabeyciğim yola çıkmıştır, gelmek üzeredir deyip ağabeyini teselli ediyordu.

Hazreti İsa uzun süren bir yolculuktan sonra Âzer'in evine ulaştı fakat arkadaşı çoktan ölmüştü. Adamcağız İsa'yı görememişti. İsa Mesih Âzer'in kız kardeşine:

- Beni Âzer'in kabrine götürür müsünüz? dedi ve beraber kabre gittiler.

İsa Mesih kabrin başında durdu ve içinden dua etmeye başladı. Sonra da ellerini havaya kaldırarak:

- Ey Âzer! Allah'ın izni ile kalk! diye seslendi.

- Toprak birden hareket etmeye başladı. Âzer'in önce elleri görüldü sonra da yavaş yavaş bedeni... Âzer dirilmiş ve ayağa kalkmıştı. Arkadaşı İsa karşısındaydı.

- Ey Allah'ın Peygamberi hoş geldin dedi ve İsa Mesih'e sarıldı. Sohbet etmeye başladılar. Âzer'in kız kardeşi konuşamıyordu. Donuk bakışlarla olanları izliyordu. Kendine geldikten sonra:

- Allah şahidim ki; Sen muhakkak Allah'ın peygamberisin, dedi.

Bu olaydan sonra Âzer bir müddet daha yaşadı.

- Bu haber İsrail oğulları arasında kısa zamanda yayılmıştı. Herkes bu olayı konuşuyordu. Fakat inanmak istemiyorlardı.

- Aradan çok az bir zaman geçmişti. Hazreti İsa bir gün akşam yemeği için yeşil sebze topluyordu. Yanından bir cenazenin geçtiğini gördü. Yaşlı bir kadın ağlıyordu. Belli ki ölen ya oğlu ya kocasıydı. İsa Mesih uzaktan seyretmeye devam etti. Kabristana geldiler ve ölüyü gömdüler. Kadın mezarın başından ayrılamıyordu.

- Ben şimdi sensiz ne yaparım? Kimim kimsem yok. Sen değil de, ben ölseydim diye söylenerek ağlıyordu.

- Kadını uzaktan izleyen Hz. İsa kadına yaklaştı:

- Anacığım! Ölen senin kimindi? dedi.

Yaşlı Kadın:

- Oğlumdu. Bu hayatta tek dayanağımdı. Şimdi ben tek başıma ne yaparım, dedi.

Hz. İsa kadının sırtını sıvazladı:

- Üzülme ve metanetle beni izle, diyerek mezara yerleştirilen ölünün yanına gitti.

- Ey oğul! Allah'ın izni ile kalk, diye seslendi. İnanılması zordu ama olanlar gerçekte.

Bu genç de Hz. İsa'nın arkadaşı Âzer gibi dirildi ve o da uzun

bir süre daha yaşadı. Yaşlı kadın Hz. İsa'nın peygamberliğini tasdik etti.

Hazreti İsa kendisine peygamberlik geldiğini İsrail oğullarına zaten ilân etmişti. Yine bir gün kavmini karşısına alıp:

- Ey İsrail oğulları! Beni dinleyin. Ben Hz. Musa'ya indirilen Tevrat'ı ve Tevrat'taki hükümleri bilip tasdik ediyorum. (44) İncil indiği için onu yok saymıyorum. Size bazı hükümlerin değiştiğini söylüyorum. Anlayamadığınız ayetleri de açıklıyorum diye tekrar onları imana davet etti. Çoğu Hz. İsa'ya:

- Senin doğru söylediğini sanmıyoruz. Senin sihirbaz olduğunu düşünüyoruz. Onun için sana inanmıyoruz! Dediler.

Hazreti İsa:

- Şimdi siz bu mucizelere sihir mi diyorsunuz dedi ve şöyle devam etti:

- Size Rabbimizden bir mucize getirdim. Size çamurdan bir kuş şekli yapar, ona üflerim ve Allah'ın izni ile o kuş canlanır. (45)

Karşısındakiler gülerek:

- Öyleyse bize bir kuş yap da canlandır biz de görelim, dediler.

İsa Mesih yerden bir miktar çamur aldı ve eliyle bir kuş şekli verdi. Yaptığı çamurdan kuşu iki avucunun arasına aldı ve kuvvetlice nefesini üflledi. Allah'ın izni ile kuş canlandı. Ağaçların arasından herkesin görebileceği son noktaya kadar uçup sonra yere düştü. Hep beraber kuşun yanına gittiler. Kuş ölmüştü. İnanmayan İsrail oğulları gözleriyle kuşun uçtuğunu gördülerse de yine hiçbir şey olmamış gibi arkalarını dönerek oradan ayrıldılar.

İsrail oğulları arasında dolaşan son dedikodu Hz. İsa'nın genç bir kızı vefatından bir gün sonra dirilttiği ve bu kızın hâlâ yaşadığıydı. Toplanıp bu genç kızın yanına gittiler. Olayı bir de onun ağzından dinlemek istediler. Kıza:

- Söyle bakalım İsa seni diriltti mi? diye sordular.

Kızcağız:

- Evet, dedi.

Gülüp, alay etmeye başladılar.

- Öldüğünden emin miydin? Belki de derin bir uykuya dalmış öldüğünü zannetmişindir, dediler. Kız:

- Siz ne kadar körsünüz. Gerçekleri göremiyorsunuz. İsa Mesih Allah'ın son gönderdiği peygamberidir ve siz hâlâ ondan şüphe ediyorsunuz, dedi.

HAZRETİ NUH'UN OĞLU SAM'IN DIRİLİŞİ

Hazretî İsa'nın kavmi hep beraber onun yanına gitmeye karar verdiler. Bu mucizeler onları tatmin etmemişti. Zaten istedikleri bütün bu mucizeleri sanki ikna olmak için değil de, belki bu sefer yapamaz niyetiyle, akılları sıra İsa Mesih'in peygamber olmadığını ispat edebilmek için görmek istiyorlardı. İçlerinden biri:

- Bize bir mucize daha göster, dedi. Hazreti İsa:

- Gördükleriniz size yetmedi mi? diye cevap verdi. İsrailoğulları:

- O ölüleri senin dirilttiğin ne malûm? Belki onlar ölmemişlerdi. Sen bize çok eskiden ölmüş birini canlandır da görelim, dediler. Bunun üzerine Hazreti İsa:

- Kimi istiyorsanız söyleyin Allah'ın izni ile onu diriltiyim, dedi.

- Nuh tufanında hayatını kaybeden Sam'ı dirilt bakalım, dediler.

İsa Mesih:

- Madem böyle istiyorsunuz benimle birlikte Sam'ın mezarının bulunduğu tepeye gelin dedi ve hep beraber tepeye tırmanmaya başladılar. Kabrin yanına geldiler. Hepsinde bir merak ve korku vardı. Kimileri fısıldaşıyor, kimileri de aralarında iddiaya giriyordu. Bazılarının yüzünde ise sonuçtan habersiz alaycı bir gülüş vardı.

İsa Mesih kabrin başında durdu ve:

- Ey Sâ'm! Allah'ın izniyle kalk, dedi.

Toprak kıpırdamaya başladı ve Sam tam karşılarında dimdik duruyordu. Hepsinin gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Hazreti İsa sordu:

- Benim kim olduğumu biliyor musun?

- Allah'a şahitlik yaparım ki sen Meryem'in oğlu İsa'sın ve Allah'ın peygamberisin, dedi ve tekrar vefat etti.

Bu kadar açık bir mucizeye bile bu bir sihirdir dediler ve inkâr etmişlerdi. Bu, güneşi görüp de, güneş yoktur demek gibi bir şeydi.

HASTALARA ŞİFA VERMESİ

O zamanda en yaygın hastalık, Abraş denilen deri hastalığı ve körlüktü. Halkın çoğunda bu hastalıklar vardı. Doktorlar da bu hastalıklara bir türlü çare bulamıyor, tedavide aciz kalıyorlardı.

Dertlerine derman arayan yüzlerce hasta her gün şifa bulmak için İsa Mesih'i görmeye geliyorlardı. İsa Mesih elleri ile hasta olan bölgeyi sıvazlıyor ve dua ediyordu. Şifa bulan hastalar memnun bir şekilde ayrılıyorlardı. Yanına gelemeyen hastaların yanına bizzat kendisi gidiyor, onlar için şifa duaları ediyordu. Zaten Hazreti İsa:

- Allah'ın izni ile körü ve alacalıyı (deri hastalarını) iyileştirir, ölüleri diriltirim. Ayrıca evinizde ne yiyip ne biriktirdiğinizi size haber veririm. Eğer inanan kimseler iseniz sizin için bunlarda büyük ibret vardır, demişti. (46)

Bu kadar mucizeden sonra Hz. İsa'nın yapacağı pek bir şey kalmamıştı. Mucizeler daha kolay iman etsinler, kalpleri yumuşasın

ve doğru yola girsinler diye Allah'ın peygamber gönderdiği kavme bir hediyesi sayılabılırdı. Yine bir gün İsrail oğullarına:

- Ey İsrail oğulları! Benim ve sizin Rabbiniz Allah'a ibadet ediniz, başkasına ibadet etmeyiniz. İşte doğru ve düzgün yol budur. (47) Kurtuluşa ancak bu yoldan gidebilirsiniz, diyen Hazreti İsa:

- Allah'a şirk (ortak) koşmayınız. Allah kendisine ortak koşana cennete girmeyi yasaklamıştır. Onların yeri cehennemdir. Allah'a ortak koşanlar kendilerine zulmederler. Onları bu cezadan kurtaracak hiçbir yardımcı da yoktur, (48) diye devam etmişti.

GÖKTEN İNEN SOFRA

Hazreti İsa havarilerin yeni iman ettikleri bir vakitte, onlara ve İsrailoğullarına şöyle bir teklifte bulundu:

- Sizler Allah rızası için otuz gün oruç tutabilir misiniz? Eğer siz bu otuz günlük orucu tutarsanız yaptığınız dualar, istediğiniz şeyler gerçekleşir.

Havariler bu teklife evet dediler ve bir ay boyunca oruç tuttular. Bir ayın sonunda:

- Ey Meryem oğlu İsa, Rabbin bize gökten donatılmış bir sofrayı indirebilir mi, diye sordular. (49)

Bu isteğin havarilerden gelmesi Hazreti İsa'yı incitmişti. Yoksa hala gönüllerinde onun peygamberliğine ve Allah'ın büyüklüğüne karşı bir şüpheleri mi vardı. Hazreti İsa:

- Eğer inanmış adamlarsanız, Allah'ın kudretinden ve benim peygamberliğimden şüpheye düşmekten korkun, (50) dedi. Havariler:

- Biz senin gerçekten doğru söylediğini bilmek istiyoruz. Sana inandık fakat Rabbimizin katından bir sofraya iner de biz ondan yersek hem kalplerimiz yatışır, hem de kafamızdaki soru işaretleri kalkar. Eğer bu sofraya inerse biz de buna şahitlik edenlerden oluruz, dediler. Hazreti İsa onların bu isteği karşısında:

- Peki, tamam dedi ve gidip abdest aldı. Üzerine özel bir elbise giydi. İki rekât namaz kıldı ve ağlayarak dua etmeye başladı. Baş önünde, tüm mahcubiyeti ve samimiyetiyle ağızından şu dua döküldü:

“Ey Allah’ım, ey Rabbimiz, bize gökten bir sofraya indir ki, bizim hem evvelimiz hem ahirimiz (öncemiz ve sonramız) için bir bayram olsun ve Sen’den bir mucize olsun. Bizi rızıklandır. Sen rızık verenlerin en hayırlısısın.” (51)

Hazreti İsa hem umutlu, hem de tedirgindi. Cenab-ı Hak bu isteği reddedebilirdi. Ancak Allah (celle celâluhû) bu duaya şöyle karşılık verdi.

“Ben muhakkak istediğiniz o sofrayı size indiririm. Bu kolaydır. Fakat bundan sonra da sizden kim inkâr etmeye kalkarsa, onu öyle bir azapla cezalandırırım ki; böyle bir cezayı dünyada onlardan başka hiç kimseye vermemişimdir.” (52)

Cenab-ı Hakk’ın bu tehditli sözlerinden sonra isteklerinde ısrarlı olan havariler şartları kabul ederek beklemeye başladılar.

Hepsi heyecanlıydı. Birbirlerine bakıp duruyorlardı. Bazıları başlarını gökyüzüne kaldırmıştı. Sofra gelse gelse oradan gelirdi. Kimileri de kendi aralarında fısıldaşıyordu:

- Böyle bir şey istemekle doğru mu yaptık? diyorlardı.

Sofra ininceye kadar Hazreti İsa devamlı dua etti:

- “Allah’ım bu sofrayı İsrail oğullarına rahmet kıl, onu bir azap vesilesi yapma. Ya Rabbi! Sen’den birçok şey istendi ve Sen de verdin. Bizi sana şükredenlerden kıl.”

Ve nihayet beklenen sofraya gökyüzünden iki bulut arasında indi. Hazreti İsa ağlamaya başladı. Rabbi bu isteğini de yerine getirmişti. O ne büyüktü...

İsa Mesih ve Havariler hemen secdeye kapandılar ve şimdiye kadar görmedikleri bu nimetler için Allah’a şükranlarını bildirdiler.

Orada bulunmayan fakat bu haberi duyan Yahudiler oraya gelip neler oluyor diye baktılar. Hazreti İsa muhalifleri bu manzara karşısında oradan kin ve nefretle ayrıldılar ve işlerinin daha da zorlaştığını düşündüler. (53)

BU GİDİŞ NEREYE?

“İsrail oğullarından küfre sapanlar hem Davut’un, hem de Meryem oğlu İsa’nın lisanı ile lânetlendiler. Bunun sebebi onların isyan etmeleri ve taşkınlık edip haddi aşmaları idi.”

Maide, 5/78

O günkü İsrail oğulları Allah’a verdikleri sözü bozmuşlar, Allah’ın ayetlerini inkâr etmişlerdi. Kendilerine gönderilen peygamberleri haksız yere öldürmüşler ve Allah’ın emirlerine karşı kalplerimiz kılıflanmıştır, hiçbir şey bize tesir etmez demişlerdi.

İnkârları yüzünden Allah, bu insanlara lânet etmişti. Onlar kendi ilimleri ile böbürlendikleri için kalplerinin başka bir ilme ihtiyacı olmadığını ima ediyorlardı. Bir bakıma ilmimiz sayesinde bizim peygambere falan ihtiyacımız yok diyorlardı. Kalplerini gerçekten kabuk bağlamıştı ve yapılan davet ve telkinlerin hiçbirini kabul etmiyorlardı.

Küfürleri sebebiyle Allah onların kalplerini mühürlemişti. İsrail oğullarından pek azı hariç, çoğu gelen peygamberlere inanmamıştı. Şimdi bütün bunların üstüne Hazreti İsa'nın Mesihliğini kabul etmemeleri, Hazreti Meryem'in aleyhine büyük bir iftira atmaları sebebiyle onlar, Allah'ın rahmetinden kovulmuşlardı. (54) İsrail oğullarından inkârcılar, söz dinlememeleri ve sınırı aşmaları sebebiyle Hazreti İsa tarafından da lânetlenmişti. (55)

İnkâr eden İsrail oğulları, zulüm yapıyor ve birçok kimseyi Allah yolundan alıkoyuyorlardı. Faiz almaları yasak olduğu hâlde faiz alıyorlar ve haksız yere insanların mallarına el koyuyorlardı. Allah da, önceden kendilerine helâl olan bazı şeyleri ceza olarak -sonradan- haram kılmış ve inanmayanlara can yakıcı bir azab hazırladığını bildirmişti. (56)

Hazreti İsa onlara Allah'ın rahmetini getirmişti. Bir zamanlar onlara haram kılınan şeyler Hazreti İsa ile helâl kılınacaktı. Bu durum da onların daha rahat ve huzurlu bir hayata geçmelerini sağlayacaktı. Ama iman etmeyen İsrail oğullarının kalpleri de, gözleri de hakikate kapanmıştı.

Peki, ne olacak, bu gidiş nasıl son bulacaktı?

BÜTÜN TUZAKLARI BOŞA ÇIKARAN İLÂHÎ PLÂN

“O zaman Allah şöyle buyurmuştu: “İsa! Seni öldürecek olan onlar değil Ben’im. Seni kendi nezdime yükseltecek, seni inkârcıların içinden kurtarıp temize çıkaracak ve sana tabi olanları tâ kıyamete kadar kâfirlere üstün kılacak olan da Ben’im. Sonra hepinizin dönüşü Bana olacak. Ben de aranızda ihtilâf ettiğiniz (ayrılığa düştüğünüz) konularda hükmümü vereceğim.”

Âl-i İmran, 3/55

O günkü İsrail oğullarından bazıları, Hazreti İsa ve havarilerinin davalarını anlatmalarındaki güçlerini ve çalışmalarını gördükçe çıldıracak kadar öfkelenmişler. Gözlerinin önünde gerçekleşen bunca olağanüstü hâllere rağmen kin ve haset damarları kabarmaya devam etti. Kalpleri mühürlü bu zavallılar her gördükleri mucizeye bu bir sihirdir dediler.

Ve Hazreti İsa için bir ölüm plânı yaptılar. Kendi içlerinden birini inandı gibi göstererek havarilerin arasına soktular. Böylece İsa Mesih ve arkadaşlarının toplandığı yeri ve zamanı bu adam onlara haber verecek, onlar da kendilerince Hazreti İsa'yı ortadan kaldıracaklardı. Katil ruhlu bu insanlar böyle bir plân yaparken, Allah bu büyük peygamberinin kalbine bütün olanları ve olacakları ilham etti. Zeytinlik Dağında gece boyu ibadet eden İsa Mesih sabaha karşı:

- Ey Rabbim! Biliyorum ki bazı insanlar benden nefret ediyor ve beni Sen'in kulunu öldürmeyi düşünüyorlar. Rabbim, kadir ve rahim Allah merhamet et ve bu kulunun dualarını duy. Beni onların tuzaklarından kurtar, çünkü benim kurtuluşum Sendedir. Ey Rabbim! Sözünü söyle çünkü Sen'in sözün sonsuza değin sürecek olan gerçektir.⁵ diye dua etti. Allah'ın güzel isimleriyle süslü bu duadan sonra Cebrail (aleyhisselâm) Yüce Yaratıcıdan şu mesajı getirdi:

- "Ey İsa! Seni (onlar değil) ben vefat ettireceğim. Ben seni semaya (nezdime) yükselteceğim. Seni inkâr edenlerden arındıracağım ve sana uyanları kıyamete kadar, seni inkâr eden Yahudilerden üstün kılacağım. Sonra hepiniz bana döneceksiniz. İşte o zaman anlayamadığınız meselelerde aranızda hükmümü vereceğim." (57)

Kendisine yapılacakları hisseden Hazreti İsa, İsrail oğulları'ndan kendisini sevenlere:

- Allah yolunda bana yardımcı olacaklar kimlerdir? diye sordu.

Çoğunluğu Hazreti İsa'ya iman etmemiş olan kavmin içinden çıkan bir grup mümin:

5 Barnabas İncili 67/13.

- Biz, Allah yolunun yardımcılarıyız. Allah'a inandık, şahit ol ki, bizler teslim olanlarız, diyerek Hazreti İsa'yı yalnız bırakmama sözü verdiler. (58) Ve hep beraber Allah'ın huzurunda:

- Ey Rabbimiz! Bize indirdiğin kitaba ve Resûlüne iman ettik. Artık bizi, birliğini ve peygamberliğini tasdik eden şahitlerle beraber yaz, diye dua ettiler. (59) On iki kişiden ibaret bu insanlar Hazreti İsa'nın havarileri olarak tarihe adlarını yazdırdılar.

Artık Hazreti İsa yalnız değildi. Çok az da olsa ona inanan ve yardım eden insanları bulmuştu. Hak dini yaymak için ellerinden gelen gayreti gösteriyorlardı. Hz. İsa ile gizlice buluşuyorlardı. Yerlerini havariler hariç kimse bilmiyordu. Tedbirli olmak zorundaydılar.

Bir akşam yine bir araya gelmişlerdi. Hz. İsa ile beraber yemek yenmiş ve sohbet edilmişti. Konuşmaların ardından bir sessizlik oldu. Hz. İsa sırayla havarilerin gözlerinin içine baktı. Birşey söylemek istiyordu sanki... Aradan birkaç dakika geçmişti. Hz. İsa suskunluğunu bozdu ve şunları söyledi:

- Şeytan sizi buğday gibi elemek arzu eder. Fakat ben sizin için Allah'a yalvardım ve benim için tuzaklar kurandan başka sizin için helâk olmak yoktur.⁶ İçinizden biri bu sabaha karşı bana ihanet edecek.

Havariler şaşırmış ve birbirlerine bakakalmışlardı. İmanlarını tazeleyen bir sohbetin peşinden Hz. İsa bu sözlerle neyi kastetmişti?

6 Barnabas İncili, 159/72

YAHUDA'NIN İHANETİ

Şehrin bir tarafında havarilerin peygamberlerine verdikleri sözle gelecek aydınlık varken, diğer tarafta da zalimlerin Hazreti İsa'yı öldürmek için yaptıkları plân ve karanlık vardı. Yağmur yağıyordu. Sanki gökyüzü sakinleri konuşulanları duymuş bunları hiç hak etmeyen bir "İslâm Peygamberi İsa" için ağlamaya başlamıştı.

Romalı askerler ve İsrail oğulları'ndan İsa Mesih muhalifleri tam bir işbirliği içindeydiler. Havarilerin arasına soktukları Yahuda adındaki talihsiz kişi, Hazreti İsa'nın yerini gösterecekti.

Bütün plan hazırlanmıştı. Pazarlık yapılmış, Yahuda'nın bu iş için aldığı para cebine konmuştu. Sabaha karşı bu karanlık düşünceli, kara bahtlı insanlar dağıldı ve akşam buluşup, plânı uygulamak üzere oradan ayrıldılar.

O gün şehirde ilginç bir sessizlik hâkimdi. İnananların göğsünde bir daralma ve ruhlarında bir sıkıntı vardı. Bazılarının içlerinden kötü bir şey olacağı bile geçmişti. Bu durgun şehrin görüntüsü, ertesi gün çok farklı olacaktı.

Gecenin geç bir vaktinde kararlaştırılan saatte buluşuldu. Yahuda, Romalı askerlerden biraz önde gidiyordu. Aslında bu gidiş onun sonunu hazırlayacak bir gidişti. Hazreti İsa'nın bulunduğu zannettikleri mekâna gelince, Yahuda eliyle ve başıyla evin yerini işaret etti. Kapıyı kırarak hep beraber içeriye girdiler. Evde Hazreti İsa'yı aramaya başladılar, fakat o yoktu. Birkaç dakika geçmişti ki; Hazreti İsa'yı gördüler ve yakaladılar. Aslında yakaladık zannettiler. Çünkü Cenab-ı Hakk'ın bir mucizesi olarak, herkesten evvel eve giren Yahuda'nın yüzü değiştirilmiş İsa Mesih'e benzetilmişti. Hazreti İsa'ya bu durum Allah tarafından bildirildiği için İsa aleyhisselâm onlar gelmeden az önce evi terk etmiş başka bir yere saklanmıştı. Yahuda askerlerin elinde çırpınıyordu.

- Bırakın beni! Ben İsa değilim. Görmüyor musunuz? Ne yaptığınızı zannediyorsunuz? diye bağıyordu.

Askerler de alaylı bir tavırla:

- Şimdiye kadar Allah'ın peygamberi İsa olduğunu söylüyordun? Şimdi neden vazgeçtin? diyorlardı.

Yahuda:

- Ben İsa değilim, ben Yahuda'yım bırakın beni, diye avazı çıktığı kadar bağıyordu. Bu cümleyi belki yüzlerce kez tekrar etmişti, fakat bu çırpınışlar boşunaydı.

Yakaladıkları adamı hırpalayarak şehre götürdüler. Kazandıklarını zannettikleri zafer onlara yetmemişti. Saatlerce işkence ettiler. Bununla da yetinmediler ve binlerce kişinin önünde çarmıha gerdiler. Adamın son sözü yine şu oldu:

- Ben İsa değilim! Yahuda'yım... Verdiğiniz ücret hâlâ cebimde. İnanmıyor musunuz?

Yahuda'nın bütün bu çırpınışları fayda etmemiş ahirette çekeceği azapların bir kısmını daha şimdiden dünyada iken en ağrısından tatmıştı.

Ne yazık ki bu manzarayı Hz. Meryem'de seyretmişti. Bir anenin kalbi buna dayanabilir miydi? Bu kadar vahşi insanın içinde onun bağırsı ve çağırışları hiçbir şey ifade etmiyordu.

Nihayet emellerine ulaşmışlardı. Artık Hz. İsa yoktu. İsrailoğulları istedikleri gibi hareket edecek, halkı daha kolay avuçlarının içine alabileceklerdi. Romalıların, iktidarları üzerinde tehlike olarak gördükleri peygamberi artık ortadan kaldırmışlardı.

Hazreti İsa kendisine yapılacakları bildiği için Zeytin Dağına çıkmış, orada saklanmıştı. Allah peygamberini bu zalimlere vermemiştir.

Aradan üç gün geçmiş, şehir biraz yatışmıştı. İsa Mesih saklandığı yerden çıkıp annesinin yanına geldi. Hazreti Meryem gözlerine inanamadı. Olanların ilâhî boyutunu oğlundan öğrenince biraz kendine gelebildi. Bu kısa görüşmenin ardından anne ve oğul vedalaştı. Son söz olarak Hazreti İsa şunları söyledi:

– Anne! Artık gitmeliyim! Ta ki ardımdan Faraklit -Hakiki temsilci Âlem'in Efendisi Ahmed (aleyhisselâm) -gelsin...

O günden sonra bu genç peygamberin ne ölüsü, ne de dirisi görüldü...

İsa aleyhisselâm'ın vefatı bizim anladığımız manada olmamıştı. Babasız dünyaya gelmesi ne kadar mucize ise vefatı da o kadar şaşırtıcı ve esrarlıydı.

Allah, Hazreti İsa (aleyhisselâm)'ı ruhu ve bedeni ile birlikte kendi katına yükseltmişti. Bizim öldü zannettiğimiz peygamberler ve şehitlerin naaşları kabre gömülmüş olsa da, onlar başka bir âlemde yaşamaya devam ederler.

İnsan gözü belli bir uzaklığa kadar görür, kulağı belli bir frekansa kadar işitir ve beyninin küçük bir bölümünü kullanabilir. İçinde yaşadığı âlem insanın gördüğüyle ve duyduğuyla sınırlı da

değildir. Yaşadığı âlemden başka var olan âlemler ve hayatlar vardır. Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Miraç gecesinde fizik ötesi bir yolculuğa çıkmış; önce Mescid-i Aksa'ya, oradan da semaya yükselmiş. Semanın her bir katında bir peygamberle görüşmüştü. Hazreti İsa ile 4. kat semada, Hazreti Harun ile 5. kat semada, Hazreti Musa ile 6. kat semada, Hazreti İbrahim ile de 7. kat semada görüşmüştü.

HZ. İSA'NIN MÜJDESİ: ÂLEMİN REİSİ GELİYOR

Cenab-ı Hak gönderdiği her peygamberin kavmine, kendilerinden sonra gelecek Ahirzaman Peygamberi Hazreti Muhammed Mustafa'yı (sallallahu aleyhi ve sellem) haber vermelerini emretti. O rahmet peygamberi ki; Allah'ın sevgilisi ve bütün varlığın yaratılış sebebiydi. Hz. İsa'da (kendinden önceki peygamberler gibi) bir gün kavmine:

- Ey İsrail oğulları! Ben size Allah'ın gönderdiği bir peygamberim. Benden evvel gönderdiği Tevrat'ı tasdik eden, benden sonra gelecek ve adı Ahmed olan Peygamberi müjdeleyen bir peygamber olarak gönderildim, (60) demişti.

Peygamberimizden en fazla bahseden peygamber Hazreti İsa idi. Yüce Allah, bütün peygamberlerden (kendi kavimleri adına) söz almıştı:

"Yemin olsun ki; size kitabı ve hikmeti verdim. Sizden sonra, sizde bulunan kitabı ve sizin peygamberliğinizi, tasdik eden bir

peygamber gelirse elbette ona iman edecek ve ona yardımda bulunacaksınız. Bu söylediklerimi kabul edip, ahdimi yüklediniz mi?" buyurduğunda, peygamberler:

"Kabul ettik." demişlerdi. Bunun üzerine Allah (Cellecelâluhu):

"O halde şahit olun; ben de sizinle birlikte şahitlik edenlerdenim." (61) buyurmuştu.

Kâinatın efendisi, Hazreti Muhammed Mustafa (sallallâhu aleyhi ve sellem):

"Ben İbrahim'in duası, İsa'nın müjdesi, annemin rüyasıyım." demiş, kendinden önceki peygamberleri de tevazu ile tasdik etmişti. Peygamberimizin Kur'an'daki ismi Muhammed, İncil'deki ismi Ahmed, Tevrat'taki ismi ise Ahyet'ti.

Hz. İsa'nın dünyadayken söylediği son sözler arasında artık gitmesi gerektiği ve kendinden sonraki peygamberin geleceğini müjdelemesi vardı. Hazreti Muhammed Mustafa (sallallâhu aleyhi ve sellem) Hz. İsa'dan yaklaşık 600 yıl sonra gelecekti ve ikisi arasında başka peygamber gelmeyecekti.

ÎSEVİLİK HRİSTİYANLIKTAN FARKLI MI?

“Allah’ın yanında İsa’nın durumu aynen Âdem’in durumu gibidir. (Her ikisini de babasız yaratmıştır.) Allah Âdem’i topraktan yaratıp “ol” dedi, o da derhal oluverdi.”

Âl-i İmran 3/59

“Meryem oğlu İsa Mesih sadece bir resuldür. Nitekim ondan önce birçok elçi gelip geçmiştir. Onun annesi de çok dürüst, son derece iffetli bir hanımdı. Her ikisi de diğer insanlar gibi yemek yerlerdi. Dikkat et: Biz onlara delilleri nasıl açıklıyoruz. Sonra bak nasıl oluyor da akılları çelinip bu hakikatlerden vazgeçiyorlar.”

Maide 5/75

Hazreti İsa’nın vasiyeti üzerine havarileri İsevîlik Dinîni yaymak için dört bir tarafa dağıldılar. İsevîliği insanlara anlatmaya çalıştılar. Havarilerin bu çalışmaları 80 sene sürdü.

Bu arada Hazreti İsa'nın Tevhid (Tek Allah inancı) inancını, teslis inancına (Üç tanrı; baba, oğul, kutsal ruh) dönüştürmek isteyenler vardı. İncil'deki hüküm ve emirleri değiştirip, Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğu inancını yaymaya çalışıyorlardı.

İsa Mesih'in gerçek talebeleri sayı olarak hem çok az, hem de ilim yönünden çok zayıflardı. Bu yüzden kutsal kitapları İncil, İsa (aleyhisselâm) dan başka kimsenin ezberinde değildi. Hazreti İsa İncil'i ne yazmış, ne de yazdırmıştı. Sadece Havariler hatırladıkları kadarıyla İncil'i yazmaya çalışmışlardı. Bu, İslâm da hadis geleneğine benzeyen bir tarzdı.

Önceki tarihlerde Yahudiler de Allah'ı bırakıp, hahamlarını Rab edinmişlerdi. İçinde mukaddes kitapları Tevrat'ın bulunduğu sandık bir kaç kez düşmanlarının eline geçmişti. Bu saldırılarda Hazreti Musa (aleyhisselâm)'a indirilen sayfalar kaybolmuştu. Yahudi din adamları akıllarında kalan bazı ayetleri parça-parça yazmışlardı. Bunların arasında Ezrâ (Uzeyr) adında iyi bir yazıcı olan peygamber de vardı. Ezra bütün bu parçaları bir araya toplamış, Tevrat'ı meydana getirmişti. Bu hizmetinden dolayı İsrail oğulları ona büyük saygı göstermişlerdi. Bu saygı zaman geçtikçe büyümüş ve abartılmıştı. O günkü Yahudiler ona:

- Ezra Allah'ın oğludur, demişlerdi.

Hâlbuki Allah onlara tek ilâha kulluk etmelerini emretmişti. Bu insanlar bu sözleriyle küfre girmişlerdi.

Hazreti İsa'dan sonra birçok Hristiyan da, "İsa Allah'ın oğludur." demişlerdi. Dinlerinde aşırıya giden bu insanlar, Hazreti İsa'nın Meryem'in oğlu ve Allah'ın Resulü olmasıyla yetinmemişler, bir türlü Allah ile peygamberi birbirinden ayıramamışlardı.

Hristiyanlardan bir kısmı da "Hazreti İsa Allah'tır. Gökten yer yüzüne inmiş, daha sonra tekrar göğe yükselmiştir, demişlerdi.

Bunların dışında tevhit (tek Allah) inancını koruyan ve günümüze kadar gelen Hristiyan ve Yahudi cemaatleri de vardı.

Hesap gününde Cenab-ı Hak, Hazreti İsa'ya şu soruyu soracağını bir temsil olarak Kur'an'da:

“Ey Meryem oğlu İsa! Allah'tan ayrı olarak ‘Beni ve annemi iki ilâh kabul edin.’ diye insanlara sen mi söyledin?” diye buyurur. Hazreti İsa; “Hâşâ! Seni tenzih ederim; hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim sen onu şüphesiz bilirdin. Sen benim içimdekini bilirsin. Hâlbuki ben senin zâtında olanı bilmem. Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin. (Maide,5/17) (62) Ben onlara ancak bana emrettiğini söyledim. ‘Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan ancak Allah’a kulluk edin.’ dedim. İçlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine kontrolcü idim. Beni vefat ettirince onlar üzerinde gözetleyici yalnız Sen oldun. Sen her şeyi hakkıyla görensın.” (63) diye cevap verecektir.

Yine Cenab-ı Hak:

“Yemin olsun ki, (Allah Meryem oğlu İsa'nın kendisidir) diyenler kâfir olmuşlardır.” buyurmuş ve Âlemlerin Rahmet Peygamberi Efendimiz Hazreti Muhammed (sallahü aleyhi vesellem)'e: “Allah, Meryem oğlu İsa'yı ve onun annesini ve yeryüzünde bulunan herkesi mahvetmeyi dilese Allah'a kim bir şey yapabilecektir. (O'na kim bir şeyle engel olabilecektir.) Göklerde, yerde ve ikisi arasında ne varsa hepsinin mülkiyeti Allah'a aittir. O dilediğini yaratır ve Allah her şeye tam manasıyla kadirdir.” diye cevap vermesini istemişti. (64)

Allah'tan ayrı olarak Meryem ve oğlu İsa'yı ilâh sayanlar küfre girdiler. Eğer söyledikleri bu sözden ve inançtan vazgeçmezlerse çok kötü bir azap onlara mutlaka dokunacaktır. (65)

Hazreti İsa'ya ilâhtır diyen Hristiyanlar, bir peygamberin, Allah'ın sözlerini insanlara ulaştıran bir kul olduğunu anlamamışlardı.

Cenab-ı Hak bu sözlerine karşı “ İsa Mesih nasıl kul olur?” demelerini istemiş ve:

- İsa Mesih hiçbir zaman Allah’a kul olmaktan çekinmez (66) diye ekleyerek Peygamber Efendimize bu hakikatı iletmişti. Bu ayeti duyan bazı Hristiyanlar Peygamberimize geldiler:

- Bizim sahibimize niçin ayıp isnat ediyorsun, dediler. Peygamberimiz de:

- Sizin sahibiniz kim? diye sordu. Hristiyanlar:

- İsa Mesih! diye cevap verdiler. Allah Resulü:

- Peki, ben ne dedim, buyurdu.

- Sen İsa Mesih’e o Allah’ın kulu ve Resulüdür diyorsun, dediler. Kâinatın Efendisi Allah Resulü Efendimiz de:

- Allah’a kul olmak bir utanç değildir dedi ve “İsa Mesih, hiçbir zaman Allah’a kul olmaktan çekinmez.” ayeti bu hadise üzerine indi.

GERÇEK İNCİL NEREDE? İNCİL'E NE OLDU?

“Elleriyle kitap yazıp, biraz para almak için: “Bu Allah tarafındandır” diyenlerin vay haline! Vay o ellerin yazdıklarından ötürü onlara! Vay o kazandıkları vebal yüzünden onlara!

Bakara, 2/79

Hazreti İsa'ya ve kavmine gönderilen, bozulmamış gerçek İncil'de Hristiyanlara Allah'a ve ahiret gününe inanmaları ve iyi işler yapmaları emredildi. Fakat onlar, Tevrat'a ve İncil'e uymadılar. Din adamları ve âlimleri onlara, günah olan sözleri söylemeyi ve haram yemeyi yasak etmemişlerdi. Yaptıkları bu işler çok kötü işlerdi. Bütün bunları yapanlardan Hazreti İsa'nın sözlerini aslına uygun olarak korumaları da beklenemezdi.

Hazreti İsa'dan sonra Havariler dinlerini anlatmaya çalıştılar fakat birçok zorlukla karşılaştılar. Yeraltlarında mağaralarda gizlenip

ibadetlerini gizli gizli yapmaya çalışmışlardı. Bu sıkıntılı dönem üç asrı aşkın bir süre devam etti.

Hristiyanlar arasındaki fikir ayrılıkları devam ediyordu. Roma Tanrılarına saygı göstermeyen Hristiyanlar'dan kimilerine işkence ediliyordu, kimileri de hapsediliyor veya öldürülüyorlardı. Bunlara rağmen Hristiyanlık yayılıyordu. Bu gelişmeleri kendi lehine çevirmek isteyen İmparator Konstantin, ayrı fikirlerdeki bütün Hristiyanları topladı. Hristiyan inançlarının tartışıldığı bu toplantıda yine imparator'un desteğiyle Hazreti İsa'nın tanrılığını savunanlar hâkimiyet sağladılar. Ne zaman ki Roma İmparatoru Konstantin, Hristiyanlığı serbest bıraktı, Hristiyanlar o zaman daha özgür bir şekilde hareket etmeye başladılar. Aslında Hristiyanlığın bozulmuş kısmına, hayat hakkı verilmiş oldu.

Din yayıldıkça kutsal kitaba olan ihtiyaç artmıştı ama ortada yazılı bir kitap yoktu. Roma taraftarı Yahudiler ve Romalılar tarafından, takip altındayken yazdıklarını korumak için gizli yerlere saklamışlardı. Bazıları da ele geçirilmiş ve yok edilmişti.

Böyle olunca her önüne gelen aklında kaldığı kadarıyla bir İncil yazdı. Bu İncillerin kaleme alınmasında belirli bir ölçü konmamıştı ve yazılanlar kontrol edilmemişti. Yazılan yüzlerce İncil arasından gerçeğe en yakın kabul edilen Matta, Markos, Luka ve Yuhanna İncilleri seçildi. Seçilen bu İnciller arasında Hristiyanların fikir ayrılıklarından kaynaklanan çelişkiler vardı. Bu dört İncil dışındaki yüzlerce İncil toplatılıp yakıldı. Yakılan bu İnciller arasında Hazreti Muhammed' (sallallâhu aleyhi ve sellem) in geleceğini anlatan, Kur'an'a en yakın İncil olan Barnabas İncili de bulunuyordu. Seçilen bu dört İncil'de de; rahipler tarafından eklemeler ve düzeltmeler yapılmıştı.

YERYÜZÜNE TEKRAR İNECEK OLAN HZ. İSA'MI? İSEVİLİK Mİ?

Hız. İsa kendisine indirilen dini kavmine anlatmaya çalışmış fakat hayattayken çok az insan onu anlamıştı. Cenab-ı Hak, bu mazlum peygamberini Yahudilerin üstünde bir hayata erİştirdi. En son peygamber Muhammed Mustafa (sallallâhu aleyhi ve sellem)-'ın gönderilmesiyle de geçmiş bütün peygamberlerin getirdikleri, Hazreti Muhammed aleyhisselâmla son şeklini almıştı.

Ne zaman olacağı bilinmez ama kıyamete yakın bir zamanda İsevîlik, Hristiyanlık'dan sıyrılacak ve gerçek kimliğine dönüşecek.

Dinler arasındaki anlaşmazlık kalkacak Hristiyanlık, İslâmiyet'e yakınlaşacak.

Geçmiş tarihlerde de dinsizlik ve komünizme karşı beraber tavır almış bu iki din, işbirliği yapıp insanlığı kötü etkileyen akımlara karşı ortak mücadele verecek.

İşte Hız. İsa'nın yeryüzüne inişİ bu fikrin tekrar meydana çıkması olacak. Doğrusunu Allah daha iyi bilir? Allahu a'lem.

O devir geldiğinde Allah göğe rahmet için, yeryüzüne de yersermesi için müsaade edecek... Öyle ki; taş üzerine tohum ekilse dahi orada bitecek... Bereket artacak... İnsanlar arasında kin ve çekememezlik ortadan kalkacak... Bunların yerini huzur, diyalog ve hoşgörü alacak...

İnsanlar o zaman Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in buyurduğu gibi;“ *Ne mutlu İsa indikten sonraki hayata*” diyecekler.⁷

7 Bakınız, Elmalılı Hamdi Yazır, c.2. s. 373

HAZRETİ İSA MESİH'İN HİKMETLİ SÖZLERİNDEN BAZILARI

“Dünya sevgisi bütün kötülüklerin başıdır. Gözde bakışı, kalpte şehveti büyütür. (İnsanı aç gözlü, doymaz eder.) Yemin ederim ki, şehvet (nefsin isteklerine uymak) sahibine uzun süren sıkıntı bırakır. Dünyadan geçmeye bakın. Tamiri ile uğraşmayın”

“Dünyayı isteyen deniz suyu içine benzer. Ne kadar içerse harareti o kadar artar ve sonunda ölür.”

“Günahlarını hatırladığı zaman ağlayana, dilini koruyana ve başını sokacak kadar evi olana müjdelersun.”

“Allah katında en sevgili şey sâlih kalplerdir. Allah-u Teâlâ onların hürmetine dünyayı yaşatır. Onlar bozulunca yeryüzünü harab eder”

“Ağaçlar çoktur, ama hepsi meyve vermez. Meyveler çoktur ama hepsi tatlı değildir. İlimler çoktur ama hepsi faydalı olmaz”

“Sağırı dilsizi tedavi ettim, ölüyü dirilttim. Fakat cehâlet mürekkebinin (cahilliği ilim ve olgunluk sanmak) ilacını bulamadım. (Çünkü böyle kimse cahilliğini ilim ve kemal sanmaktadır.)

“Ey ilim ehli; bilmediğiniz şeyleri öğrenin. Bildiklerinizi de cahillere öğretin.

“Bir binanın duvarındaki haram bir taş, o binanın yıkılmasını gerektirir.”

“Eğer kendinizi tamamen Allah’a adanmak, âdemoğullarının ışığı olmak istiyorsanız, size kötülük yapanları bağışlayın, sizi vaktiyle ziyaret etmemiş olan hastaları ziyaret edin, size kötü davrananlara iyi davranın.”

“Kendini Allah yoluna adanmış bir genç görürseniz (biliniz ki) o artık her şeyden vazgeçmiştir.”

“Bu dünyanın peşinden koşmayın, dünyalık şeyleri terk ederek kurtuluşunuzu arayın. Bu dünyaya çıplak geldiniz, buradan da çıplak ayrılacaksınız.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
MERAK EDİLEN BAZI
SORU VE CEVAPLAR

SON SÖZ

Üstad Bediüzzaman Said Nursî hazretlerinin Mektubat adlı eserinin birinci mektubunda hayatın mertebelerini beş tabakayla anlatır. **Birinci hayat tabakasının;** bizim yaşadığımız hayat olduğunu, **ikinci hayat tabakasının;** Hazreti Hızır ve İlyas Aleyhisselâmin hayatları olduğunu, yani bir vakitte pek çok yerde bulunabileceklerini, bizim gibi insanların ihtiyaçlarıyla sınırlı olmadıklarını, istedikleri zaman bizim gibi yiyip içtiklerini, fakat buna da aslında mecbur olmadıklarını söyler. **Üçüncü hayat tabakasının;** Hazreti İdris ve İsa Aleyhisselâmin hayat tabakası olduğunu, insanlık ihtiyaçlarından sıyrılıp melek hayatı gibi bir hayata girerek nuranî bir güzellik kazandıklarını, âdeta parlayan bir yıldız gibi akıp giden nurlu cesetleriyle ama dünyada görüldüğü, bilindiği hâli ve şekliyle semavatta bulduklarını açıklar. **Dördüncü hayat tabakasının;** şehitlerin hayat tabakası olduğunu, hayatlarını hak yolda feda ettikleri için Allah'ın kusursuz ikramından onlara dünya hayatına benzer fakat kedsiz, zahmetsiz bir hayatı kabirde ihsan ettiğini, kendilerini ölmüş olarak bilmediklerini, yalnız kendilerinin daha

iyi bir âleme gittiklerini ve ölümdeki ayrılık acısını hissetmediklerini söyler. Son olarak **beşinci hayat tabakasının**; ölümden sonra ruhların yaşadığı kabir hayatı olduğunu belirtir. Bu mektup “İsa Aleyhisselâm ölmediyse acaba nerede?” sorusuna çok güzel bir açıklama getirmektedir.

Bir diğer soru da; “Bir Mehdi beklentisi içinde olmamızın dinimizin esaslarına uygun olup olmadığı ve bunun dinî temellerinin neler olduğu?” dur. Muhterem Fethullah Gülen Hoca Efendi bu sorulara şöyle cevap veriyor:

“Zamanla bir kurtarıcının gelip, o dinin mensuplarını, buldukları sıkıntıdan kurtaracağı inancı, bütün dinlerde vardır. Öteden beri böyle bir kurtarıcı, bir halaskâr, hidayet edici bir insan, bir Mesih ve bir Mehdi hep beklenmiştir. Bu bekleyiş, bir yönüyle de ehl-i imanda kuvve-i mâneviyeyi takviye etmek için değişik tecdid dönemlerinde insanların yenilenme azmini kamçulamıştır. Hatta denebilir ki, böyle bir bekleyiş belli ölçüde Hz. Musa ve Hz. İsa gibi peygamberlerin etrafında kümelenmeye vesile olmuştur. O devirlerdeki insanlar “Daha evvelki peygamberlerin haber verdiği güçlü irade, güçlü azim bu!” demişlerdir. Meselâ, Hz. Yahya, Ahd-i Cedîd’in ifadelerine göre, “Ben sizi suyla vaftiz ediyorum, ama benden daha güçlü olan geliyor. Ben O’nun çıkarıklarının bağını çözmeye bile layık değilim. O sizi Kutsal Ruh’la ve ateşle vaftiz edecek.” deyip durmuş, kendisi de bir peygamber olmasına rağmen aynı zamanda halazadesi olan Hz. İsa’yı, o pek parlak Nâsıralı genci dinleyince, onun cemaat üzerindeki tesirini, dolu dolu heyecanını görünce, “Beklediğimiz Mesih bu zattır!” demiştir. Onun müjdesi herkeste bir heyecan ve intizar hâsıl etmiş; Hz. İsa’ya şehadeti de, havarîlerin onun etrafında toplanmalarını hızlandırarak kuvve-i mâneviyelerini güçlendirmiştir.

İsrailoğulları tarihleri boyunca sürekli bir Mesih beklemişler,

kendilerini “vaad edilmiş topraklar”a götürecektir bir lider arayışında olmuşlardır. Kutsal kitaplarında da, bekledikleri halaskârın vasıflarını, özelliklerini görünce de intizarları âdeta nâra dönüşmüş, bir kurtarıcı arayışıyla kavrulmuşlardır. Ne var ki, kutsal metinler tercüme edilirken ya da nesilden nesile aktarılırken aslî kaynaklar tahrif edilmiş ve ifadeler değiştirilmiş; neticede o ince meseleyi de bir buğu sarıvermiş. Bir buğulu cam arkasındaki eşya ne kadar net görünüyorsa, işte o mevzu da o kadar görünür, anlaşılır olmuş. Nihayet, İsrailoğulları, senelerce bekledikleri kurtarıcıyı karşılarında bulsalar da, çepeçevre kuşatıldıkları buğu ve sisten dolayı bakış zaviyesinde bir kırılma yaşamış ve inkâra sâpmişler. Re’fet ve şefkatle gelen, herkesi kucaklayan Hz. Mesih’i inkâr etmiş, sürgünlere göndermiş, eziyetlere maruz bırakmış ve hatta onu asmak için darağacı bile hazırlamışlar. “Sen o değilsin” demiş durmuşlar.

Hz. Mesih’den sonra da bir kurtarıcı bekleyişi devam etmiş. Hem Hz. İsa, hem de ondan önceki peygamberler tarafından müjdesi verilen İnsanlığın İftihar Tablosu, bütün vasıflarıyla bilinen ve aranan bir peygamber olarak asırlarca yolları gözlenmiş. Şam yolunda rahip Bahîra Allah Resulü’ne: “Sen peygamber olacaksın. Ah keşke senin nübüvvetini ilân ettiğin güne yetişebilsem, yetişebilsem de ayakkabılarını taşısam ve sana hizmet edebilsem.” derken böyle bir beklentiye tercüman olmuş. Aşere-yi mübeşşereden meşhur sahâbi Saîd b. Zeyd’in babası ve Hz. Ömer’in amcası olan Zeyd, “Ben bir din biliyorum ki onun gelmesi çok yakındır; gölgesi başınızın üzerindedir. Fakat bilemiyorum ki ben o günlere yetişebilecek miyim?” diyerek son nefeslerini alıp verirken o arayışı seslendirmiş. Ne var ki, O gelince, pek çokları yine aynı hataya düşmüş, değişik sâiklerle yine “Sen o değilsin.” demişler. Bununla beraber, peygamber kendilerinden olmadığı

için ya da dünyalık menfaatlerini kaybetme korkusuyla bazıları O'nu kabul etmese de senelerce dilden dile dolaşan müjde ilk sahabe efendilerimizin İslâm saflarında yerlerini almalarında, Ensâr'ın gelip Akabe'de Efendimize bağırılarını açmalarında çok etkili olmuş. Evet, Ashab-ı Rasûl'ün, müşriklerin o kadar saptırma ve baştan çıkartma gayretlerine rağmen Efendimizin etrafında bünyan-ı marsus gibi kenetlenmeleri, Uhud darbesi karşısında sarsılmamaları ve Hendek savaşında dimdik ayakta durmalarında o meselenin önemli tesiri vardır. Efendimizin şahsiyetinin, görünüşünün, mesajının, inandırıcılığının, emniyetinin, sadakatının, vefasının ve fetânetinin tesiri olduğu gibi öyle bir bişâretin tesirinin olduğu da inkâr edilemez.

Meselenin dinî temellerine gelince; Hz. Mesih'in ahir zamanda tekrar dünyaya döneceğini ve bu nüzul keyfiyetini bildiren yaklaşık yüz kadar hadis-i şerif vardır. Bu hadislerden en az kırk kadarı, hadis kriterleri açısından sahih sayılır, yani erbabınca itimat edilen hadislerdir. Yirmi kadarı da hasen kabul edilmektedir, yani, ondan bir derece düşük de olsa sıhhatine güven duyulan hadislerdir. Yirmi-otuz tane de zayıf hadis vardır. Meselâ, Buhârî, Tirmizî ve Müsned'de rivayet edilen bir hadiste Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, adaletli bir hükümdar olarak Meryem oğlu İsa'nın aranızda inmesi yakındır. Haçı kıracak, domuzu öldürecek, cizyeyi kaldıracak ve bolca mal dağıtacak. Mal o kadar çoğalacak ki, artık kimse onu sadaka olarak kabul etmeyecek." buyurmaktadır. Yine Müslim, Ebû Davud ve Müsned'de rivayet edilen bir başka hadiste de: "İsa b. Meryem nazil olunca Müslümanların emiri: "Buyurun bize namaz kıldırın." diyecek, Hz. İsa da: "Hayır, siz birbirinizin emirisiniz. Bu Allah'ın İslâm ümmetine bir ikramıdır." diyecektir." buyrulur.

Kur'an'da bu konuyu sarıh olarak ifade eden bir ayet yoktur. Fakat bazı büyük âlimler, meselâ bu mevzudaki hadisleri de cem' eden Hindistan'lı Allâme Keşmirî, dört ayetin ahir zamanda Hz. Mesih'in ineceğine işaret ettiğini söylemişlerdir. Bu ayet-i kerimeler şunlardır: "Beşiğinde de, yetişkinliğinde de insanlara hitap edip onlarla konuşacak, salih insanlardan olacaktır."⁸; "Kitap ehlinde her biri ölümünden önce ona muhakkak iman edecekler."⁹; "Doğduğum gün, öleceğim ve diri olarak gönderileceğim gün bana selâm olsun."¹⁰ ve "O, kıyamete bir âlâmettir."¹¹

Mehdi ile alâkalı hadis-i şeriflere de iki örnek vermek yerinde olsa gerektir: "Mehdi bizden, Ehl-i beyttendir. Allah onu bir gecede zafere erdirecektir. Mehdi, Fatıma evlâdındandır"¹² "Dünya hayatının sona ermesine bir gün bile kalsa, Allah zulümle dolu olan dünyayı adaletle dolduracak Ehl-i beytten birini gönderecektir"¹³

Cenâb-ı Hak, rahmetinin eseri olarak her bir fesad-ı ümmet zamanında bir muslih, bir müceddid, bir halife-i zîşan, bir kutb-u âzam, bir mürşid-i ekmel ya da bir nevi Mehdi hükmünde mübarek zatları göndermiş, fesadı izale edip milleti ıslah etmiş, din-i Ahmedîyi muhafaza buyurmuştur. Bu hususu nazara veren ve siyaset sahasında Mehdi-i Abbâsî, diyanet âleminde Gavs-ı Âzam, Şâh-ı Nakşibend, aktâb-ı erbaa ve on iki imam gibi zatları misal gösteren Bediüzzaman der ki, "Madem O'nun âdeti öyle cereyan ediyor, âhir zamanın en büyük fesadı zamanında, elbette en büyük bir müçtehid, hem en büyük bir müceddid, hem hâkim, hem

8 Âl-i İmran, 3/46

9 Nisâ, 4/159

10 Meryem, 19/33

11 Zuhruf, 43/61

12 İbn Mâce, Fiten, 34; Dârimî, Mehdi, 1.

13 Ahmed b. Hanbel, c.2, s. 117-118.

Mehdi, hem mürşid, hem kutb-u âzam olarak bir zât-ı nuranîyi gönderecek ve o zat da Ehl-i Beyt-i Nebevîden olacaktır. Bediüzzaman, Mehdi ile alâkalı hadislerin zayıf olduğu iddiasına karşı da, "Hangi mesele var ki, bazı kitaplarda ona ilişilmesin? Hatta İbn-i Cevzî gibi büyük bir muhaddisin bazı sahih ehâdîse mevzu dediğini, âlimler taaccüple nakletmişler. Hem her zayıf veya mevzu hadîsin mânâsı yanlıştır demek değildir. Belki an'aneli sened ile hadîsiyeti kat'î değildir demektir. Yoksa mânâsı hak ve hakikat olabilir." buyurmuştur.

En çok merak edilen ve tartışılan bir diğer soru da "Hazreti İsa Aleyhisselâmın tekrar dünyaya inişinin nasıl olacağıdır? "Bu soruya da Hocaefendinin akademi yazılarından ayet ve hadisler ışığında verilmiş bir cevap bulabiliyoruz:

İslâm âlimlerinden bazıları, Hz. İsa'nın şahsen nüzulünü, Cenâb-ı Hakk'ın hikmetine aykırı bularak, bu nüzule "şahs-ı manevî" nüzulü olarak bakmışlardır. Bazıları da âyet ve hadisleri daha değişik şekilde te'vil etmişlerdir. Bediüzzaman Hazretleri ise, Hz. Mesih'in nüzulünün şahsen olacağını nefyetmemekle beraber, daha çok şahs-ı manevî üzerinde durmuş ve Hz. Mesih'in nüzulünü, Hristiyanlık âleminin İslâm'a iktida etmesi şeklinde anlamıştır. Hristiyanlığın tasaffisi için Hz. Mesih'in şahsen nüzulünü de uzak görmemek gerektiğini ifade ederek, "evet, her vakit melekleri semâvattan yere gönderen, bazı vakitte Hazret-i Cibril'in Dihye suretine girmesi gibi onları insan suretine vaz' eden, ruhanîleri âlem-i ervahtan gönderip beşer suretinde temessül ettiren, hatta ölmüş velilerin ruhlarını cesed-i misaliyle dünyaya gönderen bir Hakîm-i Zülcelâl, değil sema-i dünyada cesediyle bulunan ve hayatta olan Hz. İsâ'yı, belki âlem-i âhiretin en uzak köşesine gitsydi ve hakikaten ölseydi, yine şöyle bir netice-i azîme için ona yeniden ceset giydirip dünyaya gönderirdi." demektedir. Üstad,

temelde meseleye böyle yaklaşırken, nüzûl keyfiyetiyle alâkalı hadislerde zikredilen Şam'da Ak Minare'ye inmesi, bir atın üzerine binmesi.. vb. hususlarda da kat'iyen tafsilata girmemiştir.

Evet, Hz. Mesih'in bir şahs-ı manevî olarak inmesini çok uzak görmüyorum. Olabilir, o ruh, o mana inebilir. Buna kimsenin itiraz etmeye de hakkı yoktur. Şahs-ı mânevî olarak gelecek demek, bir şefkat ruhu, bir merhamet mânâsı öne çıkacak, insanlar üzerinde bir rahmet esintisi belirecek.. İnsanlar birbirleriyle anlaşacaklar, uzlaşacaklar demektir. Daha önce de arzetmişim; diyalog ve hoşgörü adına değişik kiliselere gidilip "Gelin Kur'an'ı beraber okuyalım." deniliyor. Değişik yerlerde "Siz de bizim İncil derslerimize iştirak edin." diyorlar. Bu gidip gelmelerle Kur'an'a göre bir Hz. İsa inanişi çıkıyor ortaya. Kileden, Efendimize de inanan, kendilerine "Müslüman İsevîler" diyen insanlar çıkabiliyor. Bunu, İseviyetin tasaffisi, mesihîyet ruhunun mukaddimesi saymada bir mahzur görmüyorum.

Hz. İsa'nın yeryüzüne inişi Hz. Mesih'in ahirzamanda tekrar dünyaya döneceğini ve bu nüzul keyfiyetini bildiren yaklaşık yüz kadar hadis-i şerif var. Bu hadislerden en az kırk kadarı, hadis kriterleri açısından sahih sayılır.

Biz, bu hadislerden şimdi sadece bir-iki örnek verelim: Mesele; Buhârî, Tirmizî ve Müsned'de rivayet edilen bir hadiste Allah Rasulü (sallâhu aleyhi ve sellem): "Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, adaletli bir hükümdar olarak Meryem oğlu İsa'nın aranızda inmesi yakındır. Haçı kıracak, domuzu öldürecek, cizyeyi kaldıracak ve bolca mal dağıtacak. Mal o kadar çoğalacak ki, artık kimse onu kabul etmeyecek" buyurmaktadır. Yine Müslim, Ebu Davud ve Müsned'de rivayet edilen bir başka hadiste de: "Ümmetimden hak üzere cihat eden bir taife kıyamete kadar devam edecektir. İsa b. Meryem nazil olunca Müslümanların

emiri -Buyurun bize namaz kıldırın” diyecek, Hz. İsa da: “Hayır, siz birbirinizin emirisiniz. Bu, Allah’ın İslâm ümmetine bir ikramıdır” diyecektir” buyurur.

Bunlar gibi daha başka hadisleri de kitabında toplayan Allame Keşmiri bir kısım âlimlerin, Hz. İsa’nın nüzulüne işaret ettiğini kabul ettikleri dört ayet-i kerimeyi de almıştır. Bunlar: “Beşikte ve yetişkinlikte insanlarla konuşacak ve iyilerden olacaktır.”¹⁴ Âlimler, bu ayetten hareketle Hz. İsa’nın yetişkinlikte insanlarla konuşmasının nüzul vaktinde olacağını söylemişlerdir. “Kitap ehlin-den her biri ölümünden önce ona muhakkak iman edecektir.”¹⁵ İbn Abbas ve Ebu Hüreyre gibi sahabiler, bu ayet-i kerimeye, Hz. İsa’nın nüzulüne işaret ediyor şeklinde yorumda bulunmuşlardır. “O, kıyamete bir alâmettir.”¹⁶ Bu ayette geçen “Hu=O” zamirini yine âlimler, Hz. İsa’ya işaret ediyor demiş ve onun nüzulünü kıyamet alâmetlerinden saymışlardır. Bu hususta son ayet ise: “Doğduğum gün, öleceğim ve diri olarak gönderileceğim gün bana selâm olsun”¹⁷ ayetidir. Burada da âlimler, ayetin genel bir haşrin yanında Hz. İsa’nın hususi gönderilişiyle alâkalı olduğunu söylemişlerdir.

14 Al-i İmran, 3/46

15 Nisa, 4/159

16 Zuhruf, 43/61

17 Meryem, 19/33

ŞAHS-I MANEVÎ

Yukarıdaki ayet ve hadisler hakkında farklı yorumlarda bulunan âlimler de olmuştur. Onlardan bazıları, Hz. İsa'nın şahsen nüzulünü, Cenabı Hakk'ın hikmetine aykırı bularak, bu nüzule "şahs-ı manevî" nüzülü olarak bakmışlardır. Bazıları da ayet veya hadisleri daha değişik şekilde tevil etmişlerdir. Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri ise, daha farklı bir yorumda bulunarak Hz. Mesih'in nüzulünün şahsen olacağını nefyetmemekle beraber, daha çok şahs-ı manevî üzerinde durmuş ve Hz. Mesih'in nüzulünü, Hristiyanlık âleminin İslâm'a iktida etmesi şeklinde anlamıştır. Üstad, temelde meseleye böyle yaklaşırken, nüzul keyfiyetiyle alâkalı hadislerde zikredilen Şam'da Akminare'ye inmesi, bir atın üzerine binmesi.. vb. hususlarda da katiyen tafsilata girmemiştir. Bu konuda zannediyorum sadece o değil; daha başka muhakkikler de sui istimaline yol açar ve ileride büyük bir yalan olarak yüzümüze çarpılır düşüncesiyle, her zaman dikkatli davranmış ve bu türlü konularda gereksiz yorumlara girmemişlerdir; girmemişlerdir zira Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), gaybdan verdiği haberlerde,

açık ve herkesin anlayabileceği bir dil kullanmamış; aksine olay ve hadiseleri bir temsil ya da müteşabih bir ifadeyle anlatmıştır. Hem Üstad hem de diğer muhakkikin, Hz. Mesih'in nüzulüyle alâkalı bir kısım müteşabih, ya da muğlâk ifadelerin, bazı ravi-lerin tevili olduğu ve yine birtakım isimlerin de onlar tarafından hadise sokulduğu görüşündedirler. Dolayısıyla da, hadiste geçen Şam, minare, at. vb. isimler, bu çerçevede değerlendirilebilir. Ni-tekim sadece muhakkikinın anlayacağı bu tür eklemeler, bazen (kasdi olmaksızın) Sahabe Efendilerimiz tarafından da yapılmış ola-bilir. Burada, Ebu Hüreyre ile alâkalı şu hususu misal olarak zik-redebiliriz. Efendimiz: "Ben ümmetimi ahirette abdest azalarının parlaklığından tanırım" buyurur. Hadiste abdest azalarının par-laklığını ifade için kullandığı tabir, "gurren muhaccelin=alınları bembeyaz" ifadesidir. Ebu Hureyre (radiyallâhu anh), burada hadise bir ekleme yaparak, "abdest uzuvlarının parlaklığının daha geniş bir alanı kaplaması için siz onları daha geniş yıkayın" der ve ken-disinin kollarını/ayaklarını dirseklerinin üstüne ve dizlerine kadar yıkadığını bildirir.

Bundan dolayı diyebiliriz ki Hz. Mesih'in ahir zamanda iniş keyfiyetiyle ilgili birtakım kelimeler, daha sonra hadise katılmış ilâvelerdir ve bunlar, Efendimiz tarafından söylenmiş gibi gözükse de ona ait değildir.

BİR HATIRA...

Bu hususta bir hatıramı aktarmak istiyorum: Bir gün duasını alayım düşüncesiyle, sevip-saydığım büyük bir zatın ziyaretine gitmiştim. Mesele dönüp dolaşıp Hz. Mesih'in nüzulüne gelince; "ahir zamanda Hz. Mesih nüzul edecek, eline kılıcını alacak, insanları haklaya haklaya İstanbul'a kadar gelecek, sonra da kılıcını Sultanahmet'in minaresine asacak" dedi. Ben böyle birisinin bu şekildeki açıklamalarına şaşıp kalmıştım. Haddizatında çok zeki ve aynı zamanda Arapça'ya hâkim olan bu zat, zannediyorum hakkında hüsn-ü zan ettiği, ya da keşfine-kerametine inandığı insanlardan duyduğu bu tür şeylere, i'mal-i fikretmeden ve bu kabil konuları muhkemata ircaı düşünmeden inanıyordu. Hâlbulki birazcık düşünmüş olsaydı, Efendimiz döneminde ne minare denen nesnenin ne de Sultanahmet Camii'nin olmadığını düşünerek böyle bir ifadeden vazgeçecekti. Bu türlü şeyler zaman zaman belki hepimizde olabilir; hakkında hüsn-ü zan ettiğimiz kimselerden duyduğumuz şeylerle alâkalı ne Kur'an'da, ne Sünnet'te, ne de büyüklerin yorumlarında hiçbir şey olmamasına rağmen, onları hemen kabul eder ve çevremize de anlatırız.

ASLİYET-ZİLLİYET

Bir de, Üstad'ın çokça üzerinde durduğu bir “zılliyyet” ve “asliyyet” mevzuu var ki, bununla ilgili kısa bir açıklamada bulunmanın da yerinde olacağı kanaatindeyim. Şöyle ki enbiya-i izam, Cenab-ı Hakk'ın Zati tecellilerini temsil ederler. Bunun aklen bütün insanlar için düşünülmesi de söz konusu olabilir. Zira hemen her insan üzerinde, Cenab-ı Hakk'ın isimlerinden biri diğerine nispetle daha hâkimdir. Dolayısıyla aynı mazhariyeti paylaşan insanlar, bazen birbiriyle karıştırılabilir. Diyelim, Hz. Mesih bir reşhadır. Bir başkası ise, velayet-i kübraya mazhar olduğundan, seyr-i ruhanisinde onunla aynı yörüngeyi paylaşır ve seyrini o zata izininde, onun ekseninde sürdürebilir. Dolayısıyla o zata bakılınca, bazen asla iltibas da söz konusu olabilir. Yani bazen gölge, asıl zannedilir. Hâlbuki bu bir yanılmadır. Bu manada cüz'ün, kül görünmesi, daha doğrusu vehmedilmesi çokları için her zaman bir ibtila vesilesi olagelmıştır...

MEHDÎLİK-MUHAMMEDÎLİK

Bu açıklamalardan hareketle, aslında Hz. Mesih'in nüzulü, "Mesihîyet şeklinde değil; Mehdilik ve Muhammedilik şeklinde olacaktır." denebilir. Böyle bir gerçeğin tahakkuk keyfiyeti ne şekilde olursa olsun, bence mühim olan, her Müslüman'ın Kur'an'ın ruh ve ma'nasını arızasız temsil edip her zaman bu "menheli'l-azbi'l-mevrud=tatlı su kaynağı"nın başında durup o temiz, o pak, o nezih kaynaktan yararlanıp ve başkalarını da yararlandırmaktır. Bir diğer önemli husus da, bütün bunları belli şahıslara bağlama yerine konuyu bir şahs-ı manevî konusu olarak değerlendirmektir. Yine de bu mesele çok münakaşası yapılacak bir meseledir. Zira bu konuda öteden beri "sevâd-ı âzam"ın kabul ettiği bazı esaslar var. Bu esaslar çiğnendiğinde ciddi iftiraklar doğabilir. Zaten Üstad da, belki elli yerde bu nüzul ve temsili anlatmış ve "ancak onu nur-u firasetle bakanlar sezebilir" demiştir. O halde, bütün bunları nazar-ı itibara alarak, ahir zamanda Hz. Mesih'in gökten inmesini intizar etmenin bizim vazifemiz olmadığını ifade edebiliriz.

Fethullah Gülen Hocaefendi'nin şu güzel yorumu sözün son noktasını koyuyor:

“Biz ne Hristiyanlığı, ne Yahudiliği, ne de İslâmiyet'i menşei itibariyle birbirinden ayrı görmüyor; aksine, ayet ve hadislerin ışığında onlara ehl-i kitap adı vererek, davranışlarımızı o çizgide ayarlamaya çalışıyoruz. Meselâ biz bir ateist ile evlenmezken, bir Hıristiyan'la evlenebiliyor ve bir Yahudi'nin kestiğini yiyebiliyoruz... Buna verilebilecek bir diğer örnek Hz. Ömer'dir. O, Mecusîlerin bazı temel inançları itibariyle Müslüman akidesine yakın olmalarından ötürü, onları ehl-i kitap statüsünde kabul etmiştir. Hatta günümüzde Muhammed Hamidullah gibi değerli ilim adamları Brahmanizm hakkında da aynı düşüncüyü paylaşırlar.

Benim kanaatime göre Kur'ân-ı Kerim, saf Hristiyan akidesini ve Hz. İsa'yı anlatmasaydı, bugünkü tahrif olmuş şekliyle, Hristiyanlığı anlamada bizler de çok zorluk çekerdik, çekerdik de “bir üç, üç bir” diye özetlenen “teslis” veya “ekânim-i selase” anlayışını izah edemezdik. Veya Kur'ân-ı Kerim, Hz. Musa, Hz. Yuşa, Hz. Hârun, Hz. Süleyman ve Hz. Dâvud (aleyhisselâm) hakkında tavzih edici, aydınlatıcı beyanlarda bulunmasaydı, bu yüce peygamberleri tevhit akidesi içinde bir yere oturtmamız mümkün olmayacaktı...”

SON NOTLAR

(1,2) “Gerçek Őu ki; Allah Âdem’i, Nuh’u, İbrahim ailesi ile İmran ailesini; birbirinden gelen tek zürriyet hâlinde bütün insanlardan süzüp onlara üstün kılmıştır. Allah semî’dir, alîmdir (her şeyi hakkıyla işitir, mükemmel tarzda bilir. (Âl-i İmran, 3/33-34)

(3) “Bir de İmran’ın kızı Meryem’i misal getirir. Meryem, iffet ve namusunu korudu. Biz ona ruhumuzdan üfledik. O da Rabbi’nin kelimelerini ve kitaplarını tasdik etti ve gönülden itaat edenlerden oldu.” (Tahrim, 66/12)

(4) “Hani bir vakit İmran’ın hanımı şöyle demişti: “Ya Rabbi; karnımda taşıdığım çocuğumu sana adadım. Her türlü bağdan âzâde olarak senin yoluna hizmet edecektir. Adağımı lütfen kabul buyur. Şüphesiz (duaları işiten, niyetleri bilen) semî ve âlim yalnız sensin!” (Âl-i İmran, 3/35)

(5) “Derken onu doğurunca da: “Ya Rabbi dedi, ben bir kız doğurdum. -zaten Allah ne doğurduğunu biliyordu-, erkek evlât elbette kız gibi değildir. Ben onun adını Meryem koydum. Onu

da, onun neslinden gelecekleri de o melun şeytanın şerrinden korumanı niyaz ediyorum.” (Âl-i İmran, 3/36)

(6,7) “Rabbi onu güzellikle kabul buyurdu ve pek güzel bir tarzda yetiştirdi. Onu Zekeriya'nın himayesine verdi. Zekeriya onun yanına Mabede ne zaman girse beraberinde yiyecekler bulurdu. “Meryem bu yiyecekleri nereden buluyorsun?” deyince de o: “Bunlar Allah tarafından gönderiliyor. Muhakkak ki Allah dilediğine sayısız rızık verir.” dedi. (Âl-i İmran, 3/3)

(8) “İşte o sırada Zekeriya Rabbine niyaz edip“ Ya Rabbi, dedi. Bana Senin tarafından tertemiz, hayırlı zürriyet ihsan eyle. Şüphesiz ki Sen duaları işitip icabet edersin.” (Âl-i İmran, 3/38)

(9) “Zekeriya mihrapta namaz kılmakta iken melekler kendisine seslenip: “Allah sana, Allah'tan bir kelimeyi tasdik edecek, hem efendi, hem gayet zahit, hem peygamber olacak Yahya'yı müjdeler.” dediler. (Âl-i İmran, 3/39)

(10,11) O “Ya Rabbi, dedi. Nasıl benim çocuğum olabilir ki? İhtiyarlık başıma çökmüş, hanımım ise kısır hâle gelmiştir.”Allah: “Böyle de olsa, Allah dilediğini yapar” buyurdu. (Âl-i İmran, 3/40)

(12) O: “Ya Rabbi, bana oğlum olacağına dair bir alamet bildirir misin?” deyince, Allah: “Senin işaretin şudur: Üç gün müddetle halkla işaretleşme dışında konuşmayacaksın. Rabbini çok zikret, sabah akşam O'nu tespih ve tenzih et!” buyurdu. (Âl-i İmran, 3/ 41)

(13) “Yahya! Kitaba var kuvvetinle sarıl” dedik ve henüz çocukken ona hikmet verdik. Tarafımızdan bir merhamet, arı duru bir gönül de ihsan ettik. O haramlardan çok sakınan bir insandı. Anne ve babasına iyi davranan hayırlı bir evlâttı. Asla zorba ve isyankâr biri değildi.” (Meryem, 19/12)

(14) “Tarafımızdan ona kalp yumuşaklığı ve temizlik de (verdik). O, çok sakınan bir kimse idi.” (Meryem, 19/13)

(15) “Hani melekler dediler ki: “Meryem! Muhakkak ki Allah seni seçti. Seni tertemiz kıldı hatta seni dünyadaki bütün kadınlara üstün kıldı.” (Â-i İmran, 3/42)

(16) “Meryem! Saygı dolu bir gönülle huzurunda durup Rabbine ibadet et, secdeye kapan ve rükû edenlerle beraber rükû et.” (Â-i İmran, 3/43)

(17) “Kitapta Meryem’i de an! Hani o, ailesinden ayrılıp doğu tarafında bir yere çekiliverdi.” (Meryem, 19/16)

(18) “Onlarla kendisi arasına bir perde gerdi. Biz de ona ruhumuzu gönderdik de, ona kusursuz, mükemmel bir insan şeklinde görünüverdi.” (Meryem, 19/17)

(19) “Meryem irkildi ve “Ben” dedi, “Rahman’a sığındım senden. Eğer Allah’tan korkup haramdan sakınan bir kimse isen çekil yanımdan!” (Meryem, 19/18)

(20) Ruh: “Ben” dedi. “Rabbinden sana gelen bir elçiyim. Sana tertemiz bir erkek çocuk hediye edeyim diye geldim.” (Meryem, 19/19)

(21) “Meryem! Nasıl oğlum olabilir ki. Bana eli değen bir tek erkek bile olmamıştır, iffetsiz bir kadın da değilim!” (Meryem, 19/20)

(22) “Ruh: “Öyledir, ama Rabbin: “Bu iş bana pek kolaydır. Çünkü biz onu insanlara kudretimizin bir alâmeti ve tarafımızdan bir rahmet kılacağız ve artık bu hükme bağlanmış, olup bitmiş bir iştir” dedi.” (Meryem, 19/21)

(23) “Gün geldi, melekler ona: “Meryem! Allah, Kendisi tarafından bir kelime vereceğini sana müjdeliyor. Adı İsa, lâkabı Mesih,

sıfatı Meryem oğludur. Dünyada da, ahirette de itibarlı, Allah'a en yakın kullardan olacaktır." (Â-i İmran, 3/ 45)

(24) "Sonra çocuğuna hâmile kaldı ve bu hâliyle uzakça bir yere çekildi." (Meryem, 19/ 22)

(25) "Derken doğum sancısı onu bir hurma ağacına dayanmaya zorladı. "Ay!" dedi, "n'olaydım, keşke bu iş, başıma gelmeden öleydim; adı sanı unutulup gitmiş biri olaydım!" (Meryem, 19/23)

(26) "Derken, Ruh, ona aşağıdan şöyle seslendi: "Sakın üzülme!" dedi, "Rabbin senin alt yanında bir su arki meydana getirdi." (Meryem, 19/24)

(27) "Haydi, hurma dalını kendine doğru silkele, üzerine taze hurmalar dökülsün." (Meryem, 19/25)

(28) "Artık ye, iç, gözün aydın olsun! Eğer herhangi bir insana rastlarsan: "Ben Rahman'a oruç adamıştım, de, o sebeple bugün hiç kimseyle konuşmayacağım." (Meryem, 19/26)

(29) Onu kucağına alıp akrabalarına getirdi. "Kız Meryem! Dediler. Sen ne tuhaf bir şey yapmışsın öyle!" (Meryem, 19/27)

(30) "Ey Harun'un kardeşi! Baban kötü bir insan değildi. Annen de iffetsiz bir kadın değildi!" (Meryem, 19/28)

(31, 32) Meryem, (bana değil, çocuğa sorun dercesine) çocuğu gösterdi: "Nasıl olur da, dediler, beşikteki bebekle konuşuruz?" (Meryem, 19/29)

(33) Derken bebek: "Ben, Allah'ın kuluyum, dedi. O bana kitap verdi, beni peygamber olarak görevlendirdi." (Meryem, 19/30)

(34) "Nerede olursam olayım beni kutlu, mübarek kıldı. Yaşadığım müddetçe bana namazı ve zekâtı farz kıldı." (Meryem, 19/31)

(35) “Anneme saygılı, hayırlı evlât kılıp, asla zorba, bedbaht ve hayırsız biri yapmadı.” (Meryem, 19/32)

(36) “Doğduğum gün de, öleceğim gün de, kabirden kalkıp dirileceğim gün de selâm üzerime olsun!” (Meryem, 19/33)

(37) “Musa’dan sonra İsrail oğulları’nın önderlerine dikkat ettin mi? O vakit onlar aralarındaki peygambere:- “Ne olur, bize bir hükümdar tayin et de biz de Allah yolunda cihad edelim” demişlerdi. O cevaben:” “Ya savaşma emri size farz kılınır, siz de savaşmazsanız?” deyince onlar: “Ne diye Allah yolunda cihad etmeyelim ki; vatanlarından çıkarılan biz, çoluk çocuğundan ayrı düşenler yine biziz.” dediler. Fakat savaşma kendilerine farz kılınınca içlerinden pek azı hariç, hepsi dönüverdiler. Allah o zalimleri pekiyi bilir” (Bakara, 2/246)

(38, 39) “Peygamberleri onlara dedi ki: “Allah size hükümdar olarak Tâlut’u tayin etti.”Onlar ise: “Biz hükümdarlığa ondan daha lâıyk iken nasıl olur da o bize hükmedebilir ki! Üstelik servetten de nasibi fazla değil!” dediler. Peygamber şöyle cevap verdi: “Allah onu size üstün kıldı, ona geniş ilim ve sağlam bir vücut verdi. Allah hâkimiyeti dilediğine verir. Allah’ın lütfu boldur, her şey gibi kabiliyet ve liyakatleri da bilir.” (Bakara, 2/247)

(40) “Peygamberleri devamla şöyle dedi: “Onun hükümdarlığının alâmeti, size içinde Rabbinizden bir sekîne ile Musa ve Harun’un manevî mirasından bir bakiyenin bulunduğu ve meleklerce taşınan bir sandığın gelmesidir. Eğer iman etmeye niyetli iseniz bunda, elbette sizin için delil vardır.” (Bakara, 2/248)

(41) “Tâlut ordusunu harekete geçirip sefere çıkınca askerlerine şöyle dedi: “Allah sizi, bir ırmakla imtihan edecektir. İmdi onun suyundan içen benden sayılmayacak. Sadece avucuyla aldığı miktar muaf olmak üzere. Kim onun suyunu tatmazsa o da

benden sayılacaktır.” Derken onların pek azı hariç, varır varmaz ondan içtiler. Tâlut ile yanındaki müminler ırmağı geçince o vakit beri yanda kalanlar “Bugün bizim Câlut ve ordusuna karşı duracak takatimiz yoktur” dediler. Ölümden sonra diriltilip Allah’ın huzuruna çıkacaklarını bilenler ise şöyle dediler: “Nice küçük topluluklar vardır ki, Allah’ın izniyle, büyük cemaatlere galip gelmiştir. Doğrusu Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara, 2/249)

(42) Talut’un beraberindeki müminler ise Calut ile ordusuna karşı çıkınca dediler ki: “Ya Rabbenâ, üstümüze gürül gürül sabır yağdır. Ayaklarımıza sebat ver ve kâfir topluluğa karşı bizi muzaffer eyle!” (Bakara, 2/250)

(43) Derken Allah’ın izniyle onları bozguna uğrattılar. Dâvud, Câlut’u öldürdü. Allah ona hükümdarlık ve hikmet verdi ve dilediği birçok şeyi öğretti. Eğer Allah bazı insanların şerrini bazıları ile önlemeseydi dünyadaki nizam bozulurdu. Lâkin Allah bütün insanlığa karşı lütuf ve inayet sahibidir. (Bakara, 2/251)

(44) “Keza ben, benden önceki Tevrat’ı tasdik etmek ve size (Musa şeraitinde) haram kılınan bazı şeyleri mubah kılmak için geldim. Doğrusu ben size Rabbiniz tarafından bir mucize getirdim. Öyleyse Allah’a karşı gelmekten sakının da bana itaat edin.” (Â-i İmran, 3/50)

(45, 46) “Onu İsrail oğullarına resul olarak gönderecek, o da onlara şöyle diyecektir: “Size Rabbiniz tarafından bir mucizeyle gönderildim. Ben size çamurdan kuş şekline benzer bir şey yapar içine üflerim, o da Allah’ın izniyle hemen kuş oluverir. Keza ben anadan doğma körü ve abraşı iyileştirir, hatta Allah’ın izniyle ölüleri diriltirim. Evlerinizde ne yediğinizi ve biriktirip sakladıklarınızı da bilirim. Eğer inanmaya niyetiniz varsa sizin için alacak dersler vardır.” (Â-i İmran, 3/49)

(47) “Şüphesiz yok ki Allah hem sizin, hem de benim Rabbidir. Öyleyse, yalnız O’na ibadet edin. İşte doğru yol budur.” (Âl-i İmran, 3/51)

“Allah, Meryem oğlu İsa’dır” diyenler hiç şüphesiz kâfir olmuşlardır. Hâlbuki İsa vaktiyle şöyle demişti:

(48) “Ey İsrail oğulları! Benim de, sizin de Rabbiniz olan Allah’a ibadet ediniz. Kim Allah’a eş ortak koşarsa, şu kesindir ki, Allah ona cenneti haram kılmıştır ve onun varacağı yer ateştir. Zalimlere yardımcı olan da çıkmaz.” (Mâide, 5/72; Âl-i İmran, 3/51; Zuhuruf 43.63.64; Meryem, 19/36)

(49, 50) “Bir vakitte havariler: “Ey Meryem oğlu İsa! Rabbin bize gökten bir sofraya indirebilir mi? dediler. O da: “Eğer mümin iseniz Allah’tan korkun da edebi aşmayın” diye cevap verdi. (Mâide, 5/112)

(51) Meryem’in oğlu İsa: “Ey büyük Rabbiniz! Ey yüce Allah! Bize gökten bir sofraya indir ki; bizim hem evelimiz hem âhirimiz (yani ümmetimizin tamamı) için o gün bir bayram olsun ve Sen’den bir mucize olsun. Bizi rızıklandır, zira rızık verenlerin en hayırlısı Sen’sin” dedi. (Mâide, 5/114)

(52) “Allah buyurdu ki: “Ben onu yukarıdan size indiririm, fakat bundan sonra her kim nankörlük edip kâfir olursa, onu dünyada hiç kimseye yapmayacağım derecede cezalandırırım.” (Mâide, 5/115)

(53) “Sebebi ise; dünyada sırf böbürlenip büyüklük taslamak ve bir de kötü bir tuzak kurmak istekleriydi. Hâlbuki kötü tuzak, sadece hazırlayanın ayağına dolanır, sadece onu perişan eder. Onlar daha öncekilerin uğradıkları feci akıbetten başka bir şey mi bekliyorlar? Sen Allah’ın nizamında hiçbir tebdil, hiçbir değişiklik bulamazsın! (Fatır, 35/43)

(54) İşte sözleşmelerini bozmaları, Allah'ın ayetlerini inkâr etmeleri, peygamberleri haksız yere öldürmeleri ve “kalplerimiz perdelidir” demeleri -ki kalpleri perdeli yaratılmış olmayıp, Allah inkârcılıkları sebebiyle kalpleri mühürledi de artık onlar pek az inanırlar- yine inkârları ve Meryem aleyhinde müthiş bir iftira atmaları ve “Biz Allah'ın resûlü(!) Meryem oğlu Mesih İsa'yı katlettik” demeleri yüzünden, onların başlarına belâlar vererek cezalandırdık, kalplerini mühürledik. (Nisa, 4/155-156)

(55) “İsrail oğullarından küfre sapanlar hem Dâvud'un, hem de Meryem oğlu İsa'nın lisânı ile lanetlendiler. Bunun sebebi onların isyan etmeleri ve taşkınlık edip haddi aşmaları idi.” (Mâide, 5/78)

(56) “Hâsılı o Yahudilerden taşan bir zulüm, insanları Allah yolundan menetmeleri, kendilerine yasaklanmış olmasına rağmen faizi almaları, halkın mallarını haksızlıkla yemeleri yüzündendir ki Biz kendilerine daha önce helâl kılınan bazı temiz nimetleri haram kıldık ve içlerinden kâfir kalanlara can yakıcı azap hazırladık.” (Nisa, 4/160-161)

(57) “O zaman Allah şöyle buyurmuştu: “İsa! Seni vefat ettirecek olan onlar değil Ben'im. Seni kendi nezdime yükseltecek, seni inkârcıların içinden kurtarıp temize çıkaracak ve sana tabi olanları ta kıyamete kadar kâfirlere üstün kılacak olan da Ben'im. Sonra hepinizin dönüşü Bana olacak. Ben de aranızda ihtilaf ettiğiniz konularda hükmümü vereceğim.” (Âl-i İmran, 3/55)

(58) “Ne zaman ki; İsa onların inkârlarında ısrar ettiklerini hissetti, “Allah'a giden yolda bana yardım edecek kim var?” dedi. Havariler: “Allah yolunda yardımcılar biziz. Biz Allah'a iman ettik. Ey İsa, bizim Müslüman olup, Allah'a itaat ettiğimize sen de şahit ol!” (Âl-i İmran, 3/52)

(59) “Ya Rabbenâ! İndirdiğin kitaba iman edip, elçinin yolunu tuttuk. Sen de bizi, birliğini ve nebilerini tanıyan şahitlerle birlikte yaz” dediler. (Âl-i İmran, 3/53)

(60) “Vakti geldi, Meryem’in oğlu İsa da: “Ey İsrail oğulları!” dedi. “Ben size Allah’ın Resulüyüm. Benden önceki Tevrat’ı tasdik etmek, benden sonra gelip ismi “AHMED” olacak resulü müjdelemek üzere gönderildim.” Ne zaman ki o peygamber, açık-açık delillerle kendilerine geldi: “Bu, kesin bir büyüden ibarettir” dediler. (Saff, 61/6)

(61) “Sen ne emrettinse ben onlara, bundan başka bir şey söylemedim. Dediğim hep şu idi : “Rabbim ve Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin.” Yâ Rabbi! Ben aralarında olduğum müddetçe onları kolladım. Fakat vakti ki Sen beni aralarından tutup aldın, onları görüp denetleyen yalnız Sen kaldın. Sen gerçekten her zaman, her şeye hakkıyla şahitsin.” (Mâide, 5/117) İncil’in hiçbir yerinde Hz. İsa (a.s.)’ın “Ben Tanrı’yım” şeklinde bir sözü yoktur. Aksine o Allah’ın kulu olmasıyla övünür.

(62, 63) “Hem Allah Teâlâ: “Ey Meryem oğlu İsa! Sen mi insanlara; “Beni ve annemi Allah’tan başka iki tanrı edinin” diye sorguladığı vakit o şöyle diyecek: “Hâşâ! Sen şerikten ve her noksandan münezzehsin Ya Rabbi! Hakkım olmayan bir şeyi söylemem doğru olmaz, bana yakışmaz. Hem söylediysem malumdur elbet. Benim varlığında olan her şeyi Sen bilirsin, ama ben Sen’in Zatında olanı bilemem. Bütün gaybları hakkıyla bilen ancak Sen’sin.” (Mâide, 5/116) “Hem Allah, vaktiyle peygamberlerden “size kitap ve hikmet vermemden sonra, sizin yanınızda bulunan kitabı tasdik edici bir peygamber geldiğinde, mutlaka ona inanıp yardımcı olacaksınız” diye söz almıştır. Allah: “Bunu kabul ettiniz, bu ağır yükümü sırtınıza aldınız mı?” dediğinde onlar: “Kabul ettik” diye kesin söz verince, Allah-u Teâlâ: “Siz de şahit olun,

zaten Ben de sizinle beraber şahitlik edeceğim” buyurdu. (Âl-i İmran, 3/81)

(64) “Allah, Meryem’in oğlu Mesih’tir” diyenler kesinlikle kâfir olmuşlardır. De ki: “Eğer Allah Meryem’in oğlu Mesih’i, annesini ve dünyada bulunanların hepsini imha etmek istese, O’na karşı kimin elinden bir şey gelir? Kim O’nu engelleyebilir? Doğrusu göklerin, yerin ve ikisi arasında olan bütün varlıkların hâkimiyeti Allah’a aittir. O dilediğini yaratır. Allah her şeye kadirdir.” (Mâide, 5/17)

(65) “Allah üç uknumdan biridir” diyenler de kâfir olurlar. Hâlbuki bir tek ilâh’tan başka ilâh yoktur. Eğer bu batıl iddialardan vazgeçmezlerse içlerinden kâfir kalanlara mutlaka can yakıcı bir azap dokunacaktır.” (Mâide, 5/73)

(66) “Ne Mesih, ne de Allah’a en yakın büyük melekler, Allah’a kul olmaktan kaçınmazlar. Kim O’na kulluktan kaçınır ve kibirlenirlerse bilsin ki Allah, yarın hepsini huzuruna toplayıp hesaba çekecektir.” (Nisa, 4/172)

KAYNAKLAR

Abdullah Aydemir, İslâmî Kaynaklara Göre Peygamberler.

Abdurrahman Aygün, Hz. Muhammed'î (sallallâhu aleyhi ve sellem) müjdeleyen Barnaba İncili, sadeleştiren Doç. Dr. Osman Cilâcı, Konya, 1989.

Ahmet İbni Hanbel, Müsned, I-VIII, Mısır, trsz.

Barnabas İncili (Kültür Basın Yayın Birliği) Yayın No: 26, İstanbul, trsz.

Bediüzzaman Said Nursi, Mektubat, Işık Yayınları, İzmir, 2004.

Bünyamin Ateş-Mehmet Dikmen-Peygamberler Tarihi, Yeni Asya Yayınları, İstanbul, 1981.

Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'ân Dili, Eser Yayınları, İstanbul, 2001.

Günay Tümer, Prof. Dr. Abdurrahman Küçük Dinler Tarihi, Bizim Ocak Yayınları, Ankara, 1985.

İbrahim Canan, Kütüb-i Sitte, Akçağ Yayınları, Zaman Gazetesi promosyon.

İmam Gazali, İhya u Ulumiddin, Bedir Yayınevi, İstanbul, trsz.

İslâm Ansiklopedisi, Diyanet Vakfı, İSAM

Kur'ân-ı Kerim Açıklamalı Meali, Türkiye Diyanet Vakfı, İSAM.

Mevdudi, Tefhimü'l Kur'ân, Kur'ân'ın Anlamı ve Tefsiri, İnsan Yayınları, İstanbul, 1986.

Muhammed Ataurrahim, Bir İslâm Peygamberi Hz. İsa,

Muharrem Yıldız, Çağdaş Hristiyanlığı Şekillendiren Aziz Pavlos ve Barnaba Gerçeği, İçel Kültürü, Mersin Halk Eğitim Müdürlüğü Yayınları, Mersin, 1995.

Suat Yıldırım Kur'an-ı Hâkim'in Açıklamalı Meali, Işık Yayınları, İstanbul, 2006.

www. F.Gülen.com. (Fethullah Gülen web sitesinden yararlanılmıştır).